

Затверджено Громадською радою
добročесності 20.01.2026

Кандидат на посаду судді
апеляційного суду:

Глубоченко Сергій Михайлович

(суддя Вітовського районного суду
Миколаївської області)

ВИСНОВОК

про невідповідність кандидата на посаду судді критеріям добročесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про кандидата на посаду судді Глубоченка Сергія Михайловича (далі — Кандидат), Громадська рада добročесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям добročесності та професійної етики.

1. Кандидат не відповідає критеріям добročесності та професійної етики за показниками **чесність та законність джерел походження прав на об'єкти цивільних прав** (пп. 5 п. 18, пп. 1, 6, 7 п. 21 Єдиних показників для оцінки добročесності та професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 року № 3659/0/15-24).

Кандидат під час набуття права на об'єкти цивільних прав допустив поведінку, яка на думку звичайної розсудливої людини може знизити рівень суспільної довіри до суду, а підстави та порядок такого набуття суперечать правилам професійної етики та є недобросовісними. Під час набуття прав на об'єкти цивільних прав Кандидатом не було дотримано вимоги антикорупційного законодавства.

(пп. 4.10 п. 4 Індикаторів визначення невідповідності суддів (Кандидатів на посаду судді) критеріям добročесності та професійної етики, ред. 16.12.2020; індикатор 2 переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недобročесність, затвердженого 09.11.2023).

Відповідно до декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування (далі — майнова декларація) Кандидата за 2019 рік, останнім було отримано у позику грошові кошти у розмірі 822 711,00 грн від

З цього приводу Кандидат у письмових поясненнях у межах права на відповідь повідомив:

«У січні 2019 року, ., будучи близьким другом моєї сім'ї, з яким я підтримую дружні стосунки з 2007 року, достеменно знаючи, що мною та дружиною здійснювалось будівництво індивідуального житлового будинку, в розмові зі мною та моєю дружиною запитав на якому етапі будівництво, на що я повідомив, що коштів для завершення

будівництва не вистачає. Після чого, він запропонував позику на 5 років в розмірі 30 тисяч доларів США. Обміркувавши з дружиною, вирішив погодитись та звернутися з проханням надати таку позику.

05 лютого 2019 року був укладений письмово договір позики на суму 822 711 гривень, що еквівалентно 30 000 доларів США, з умовою повернення боргу до 31 грудня 2024 року, без сплати процентів за користування позикою.

Грошові кошти були передані готівкою, про що була складена розписка.

Тобто, у 2019 році погашено 110 000 гривень (по 10 тисяч в місяць) залишок на 01.01.2020 року 712 711 гривень.

У 2020 році погашено 240 000 гривень (по 20 тисяч в місяць) залишок на 01.01.2021 року 472 711 гривень.

У 2021 році сплачено за позикою 472 711 гривень з коштів, у тому числі, одержаних від продажу дружиною квартири по вул. _____, _____ у місті Миколаєві.

У грудні 2021 року позика повернута достроково.

В умовах сьогодення _____ підтримує зі мною зв'язок, ми щотижня спілкуємось телефоном, щомісяця відвідую його вдома (має хворобу опорно-рухового апарату)».

На переконання Громадської ради доброчесності отримання Кандидатом фактично від сторонньої особи (близького друга сім'ї) у позику грошових коштів у розмірі 822 711,00 грн на умовах безвідсоткової позики є нетиповою фінансовою операцією, яка не відповідає звичайній господарській практиці та економічній вигоді ринкових відносин.

Фактично Кандидатом у наданих поясненнях не зазначено будь-яких мотивів позикодавця надати позику без будь-якої плати за користування коштами, окрім «достеменно знаючи, що мною та дружиною здійснювалось будівництво індивідуального житлового будинку, в розмові зі мною та моєю дружиною запитав на якому етапі будівництво, на що я повідомив, що коштів для завершення будівництва не вистачає. Після чого, він запропонував позику на 5 років в розмірі 30 тисяч доларів США».

Таким чином, _____ було надано Кандидату, який не є його близьким родичем, значну суму грошових коштів без отримання будь-якої вигоди для позикодавця, при цьому саме він виступив ініціатором такої угоди. Не зважаючи на те що позика може бути безвідсотковою Громадська рада доброчесності, що такі обставини можуть бути сприйняті стороннім спостерігачем, зокрема, як надання Кандидату прихованої фінансової вигоди (додаткового блага) у вигляді безоплатного користування значною сумою грошових коштів.

Розмір процентів, які могли би встановити сторони, доцільно для потенційних розрахунків використовувати розмір облікової ставки Національного банку України, який у період з лютого 2019 по грудень 2021 коливався в діапазоні від 18 до 9 % річних.

Навіть за умов використання мінімального можливого розміру облікової ставки НБУ (9%), як розміру процентів за договором позики, вони потенційно становили б 74043, 99 грн (9% від загальної суми позики розміром 822 711 грн).

За ст. 1 Кодексу суддівської етики суддя має усвідомлювати постійну увагу суспільства та демонструвати високі стандарти поведінки з метою зміцнення довіри до судової влади та утвердження авторитету правосуддя.

Отже, Кандидат, усвідомлюючи свій статус особи, уповноваженої на виконання функцій держави, добровільно погодився на укладення безпроцентного договору позики на значну суму, що викликає у стороннього спостерігача обґрунтовані сумніви у його доброчесності та свідчить про його невідповідність критеріям доброчесності та професійної етики.

Громадська рада доброчесності вважає, що є також необхідність в отриманні додаткових пояснень від Кандидата щодо джерел погодження грошових коштів наданих Кандидату у позику, що також викликає сумніви враховуючи ймовірні проблеми зі здоров'ям (що потребує додаткового з'ясування), у особи, що надала позику, що також може створити сумніви у стороннього спостерігача щодо легальності походження цих грошових коштів.

2. Кандидат не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики за показниками **сумлінність** та **чесність** (п. 6, 7 п. 19, п. 6 п. 18 Єдиних показників для оцінки доброчесності та професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 року № 3659/0/15-24).

Кандидат не наводив обґрунтування та належні мотиви щодо підготовлених документів на підставі принципу верховенства права, релевантного законодавства та встановлених фактів під час здійснення професійної діяльності, допуская свавілля під час ухвалення рішень. Кандидат у професійному житті поведилася так, що його поведінка на думку звичайної розсудливої людини не була прикладом неухильного додержання принципу верховенства права, вимог законодавства та присяги судді.

(п. 3.9., 3.12 п. 3, п. 6.8. п. 6 Індикаторів невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, ред. 16.12.2020; індикатор 7 переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недоброчесність, затвердженого 09.11.2023).

Кандидат допускав поведінку, яка свідчить про недотримання ним старанності. У справах № [3-260/11](#), № [3-в-8/11](#), № [3-в-9/11](#), № [3-в-3/11](#) Кандидат закрив адміністративні провадження за ст. 130 КУпАП з підстав спливу строків притягнення до адміністративної відповідальності.

Водночас у зазначених чотирьох випадках предметом судового розгляду були подання уповноваженого органу **про заміну невідбутого строку громадських робіт адміністративним арештом**, подані у зв'язку з ухиленням осіб від відбування призначеного адміністративного стягнення. Розглядаючи такі подання, суддя ухвалював

рішення про закриття провадження у справах, посилаючись на п. 7 ч. 1 ст. 247 КУпАП у зв'язку із закінченням строків, передбачених ст. 38 КУпАП.

Разом з тим, відповідно до ст. 321-4 КУпАП (у редакції, чинній на момент ухвалення зазначених постанов), у разі ухилення порушника від відбування громадських робіт суддя за поданням органу, що здійснює контроль за виконанням адміністративного стягнення, вирішує питання про **заміну невідбутого строку громадських робіт адміністративним арештом** з розрахунку один день арешту за п'ять годин громадських робіт, але не більше п'ятнадцяти діб.

Таким чином, законодавством не передбачено можливості закриття провадження за поданням про заміну невідбутого строку громадських робіт з підстав впливу строків притягнення до адміністративної відповідальності, оскільки такі строки стосуються вирішення питання про **накладення первинного адміністративного стягнення**, а не його виконання чи заміни у зв'язку з ухиленням від відбування.

За наведених обставин Кандидат мав вирішити подання по суті, а саме — **задовольнити його або відмовити у задоволенні**, однак обраний підхід із закриттям провадження не узгоджується з вимогами процесуального закону та може бути сприйнятий як такий, що свідчить про неналежне застосування норм КУпАП.

З цього приводу Кандидат у письмових поясненнях у межах права на відповідь повідомив таке:

“Відповідно до пунктів 3.16.1., 3.19 Інструкції про порядок виконання адміністративного стягнення у вигляді громадських робіт, затвердженої наказом Державного Департаменту України з питань виконання покарань від 25 лютого 2009 року №35 (чинної на час винесення вказаних вище постанов) якщо після перевірки за місцем проживання порушника встановлено, що він за цією адресою не проживає, місцеперебування його невідоме, та наявні інші підстави, що унеможливають виконання постанови суду, орган кримінально-виконавчої інспекції вносить до суду, який виніс постанову, подання щодо вирішення питань, пов'язаних з виконанням постанови.

Стосовно порушників, які ухиляються від відбування громадських робіт, але відповідно до статті 32 КУпАП до них не може застосовуватись адміністративний арешт, орган кримінально-виконавчої інспекції надсилає подання до суду для вирішення питання по суті.

За вимогами статті 304 КУпАП питання, зв'язані з виконанням постанови про накладення адміністративного стягнення, вирішуються органом (посадовою особою), який виніс постанову.

Зі змісту постанов у справах №3-260/11, №3-в-8/11, №3-в-9/11, №3-в-3/11 вбачається, що до суду були скеровані подання Кримінально-виконавчої інспекції щодо вирішення питань, пов'язаних з виконанням постанови у виді громадських робіт, які неможливо було виконати.

Зауважую, що прямих норм законодавства чи судової практики загальнодержавного рівня, яким чином суддя повинен вирішити порушене в поданні КВІ питання, на час винесення зазначених вище постанов, не існувало.

Оскільки я мав незначний досвід діяльності професійного судді на той час, відсутність можливості пошуку судової практики з окремих питань, то в даному випадку керувався судовою практикою, яка існувала в Маловисківському районному суді Кіровоградської області, на час постановлення мною зазначених вище постанов, за якою, у разі надходження від КВІ подань з цих підстав, суд поновлював провадження та, за наявності підстав для застосування приписів статті 38 КУпАП, закривав провадження у справі”.

На переконання Громадської ради доброчесності, надані Кандидатом пояснення, що “прямих норм законодавства чи судової практики загальнодержавного рівня, яким чином суддя повинен вирішити порушене в поданні КВІ питання, на час винесення зазначених вище постанов, не існувало” не відповідає дійсності.

В Єдиному державному реєстрі судових рішень на момент ухвалення Кандидатом зазначених рішень були наявні судові рішення, де суди керуючись нормою ст. 321-4 КУпАП змінювали покарання з громадських робіт на адміністративний арешт (наприклад, судові рішення по справах № [3-в-13/10](#), № [3-в-3-10](#), № [3-в-1/2010](#)).

Таким чином, обраний Кандидатом підхід із закриттям провадження є таким, що може викликати сумніви у сумлінності та чесності Кандидата.

3. Кандидат не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики за показником **чесність** (пп. 1 п. 18 Єдиних показників для оцінки доброчесності та професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 року № 3659/0/15-24).

Кандидат допустив академічну недоброчесність.

(пп. 4.4 п. 4 Індикаторів визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, ред. 16.12.2020; п. 18 переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недоброчесність, затвердженого 09.11.2023).

Кандидат у 2015 році захистив [дисертацію](#) на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за темою: «Формування світогляду як запорука правового мислення суддів: теоретико-правове дослідження» за спеціальністю 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень» у Національному університеті «Одеська юридична академія» та здобув науковий ступінь кандидата юридичних наук».

Під час дослідження змісту наукової роботи, зокрема, з використанням онлайн-системи Turnitin, Громадська рада доброчесності виявила факти академічної недоброчесності Кандидата.

Інформація щодо виявлених фактів академічної недоброчесності Кандидата відображена у Таблиці 1.

Таблиця 1

Текст дисертації Кандидата	Джерело запозичення - Горобець К. В. Аксіосфера права та її компоненти : дис. ... к.ю.н. : 12.00.12 / Горобець Костянтин Валерійович. - О., 2012. - 206 арк.	Висновок

<p><i>С. 16</i></p> <p>Об'єктоцентризм, який першочергово був моделлю пояснення історії та місця особистості в ній, стоїть на такій позиції: становлення людини в історії є складовою частиною природно-історичного процесу, певна складова еволюції світу та суспільства. Вважається, що в процесі розвитку людина досягла піку, а розум, раціо – вище досягнення еволюції. Дух, таким чином, як і віра, виконує функцію функціональної самоорганізації розуму [46, с. 183].</p>	<p><i>С. 32</i></p> <p>Об'єктоцентризм, який першочергово виступав як модель пояснення історії та місця особистості в ній, стоїть на такій позиції: становлення людини в історії є складовою частиною природно-історичного процесу, певна складова еволюції світу та суспільства. Вважається, що в процесі розвитку людина досягла піку, а розум, раціо – вище досягнення еволюції. Дух, таким чином, як і віра, виконує функцію функціональної самоорганізації розуму [37, с. 183].</p>	<p>Копіювання тексту і першоджерела</p>
<p><i>С. 17</i></p> <p>У суб'єктоцентризмі людина – початок усього, оскільки лише людина керує Духом. Суб'єктоцентризм прагне пояснити світ із позицій самого суб'єкта, свідомість якого не має чітких меж, швидше спирається на інтуїцію, ніж на знання. Світоглядна концептуалізація суб'єктивного є можливою не на раціональній, а на трансраціональній надчуттєвій основі [99, с. 8-9]. Людина не лише укорінена у світі, але й світ настільки ж укорінений в людині [25, с. 68].</p>	<p><i>С. 32</i></p> <p>В суб'єктоцентризмі людина – начало всього, оскільки лише людина керує Духом. Суб'єктоцентризм прагне пояснити світ з позицій самого суб'єкта, свідомість якого не має чітких меж, швидше спирається на інтуїцію, ніж на знання. Світоглядна концептуалізація суб'єктивного можлива не на раціональній, а на трансраціональній надчуттєвій основі [81, с. 8-9]. Людина не лише укорінена у світі, але й світ настільки ж укорінений в людині [29, с. 68].</p>	<p>Копіювання тексту і першоджерела, повторювання послідовності викладення тексту (абзаців)</p>
<p><i>С. 18-19</i></p> <p>Тому, з точки зору С.С. Алексеева, філософія права може сприйматися у «двох наукознавчих площинах». Перша пов'язана з тим, що «право є соціальним явищем, і будь-яка філософська система не може не включати до предмета свого осмислення і це явище соціального буття». Другу площину видатний правознавець пов'язує з тим, що на основі філософії філософсько-правовий рівень наукових знань про право має вираження у формуванні і розвитку особливої самодостатньої наукової дисципліни, що охоплює як філософію (за своїми основами), так і правознавство (за своїм змістом) [10, с. 2-3]. Однак, багатьма вченими така позиція не сприймається, оскільки в такому разі залишаються незрозумілими ані відмінності у предметі цих двох філософій права, ані в методах та цілях їх існування [149, с. 96]. Інший, альтернативний за своїм</p>	<p><i>С. 16-17</i></p> <p>с. 16-17. Так, з точки зору С. С. Алексеева, філософія права може сприйматися у «двох наукознавчих площинах». Перша пов'язана з тим, що «право... є соціальним явищем, і будь-яка філософська система не може не включати в предмет свого осмислення і це явище соціального буття». Другу площину видатний правознавець пов'язує з тим, що на основі філософії філософсько-правовий рівень наукових знань про право виражається у формуванні і розвитку особливої самодостатньої наукової дисципліни, що охоплює як філософію (за своїми основами), так і правознавство (за своїм змістом) [8, с. 23]. Однак, багатьма вченими така позиція не сприймається, оскільки в такому випадку залишаються незрозумілими ані відмінності в предметі цих двох філософій права, ані методах та цілях їх існування [141, с. 96]. Інший, альтернативний за своїм</p>	<p>Копіювання тексту і першоджерела, повторювання послідовності викладення тексту (абзаців). До того ж є цитування праці Горобець К.В. «Аксиосфера права: философский и юридический дискурс : моногр. / К.В. Горобець. – О. : Феникс, 2013. – 218 с» (джерело № 72), що підтверджує, що Глубоченко звертався до наукових праць Горобця.</p>

<p>змістом підхід, має вираження в ототожненні філософії права та теорії держави і права. При цьому філософія права розглядається як «визначальний компонент загальної теорії права» [256, с. 13]. Вбачається, що такий підхід також не повною мірою відображає статус філософії права як певного метанаукового рівня осмислення правового буття, оскільки світогляд тут обмежується виключно науковою сферою. Тут можна погодитися з О.В. Суріловим, який вважав, що 19 критерієм розмежування філософії права та юридичного пізнання є не об'єкт, а рівень пізнання державно-правових явищ [220, с. 12]. Слушною, хоча й дещо спрощеною, є також думка Ж.-Л. Бержеля, для якого лінія демаркації загальнотеоретичного та філософського знання про право проходить через розмежування суцього та належного, коли теорія права цікавиться «тим, що є», а філософія права – «тим, як має бути» [26, с. 18- 19]. Ці два типи правового світогляду, які відповідно можна іменувати емпіричним та нормативним, дозволяють провести демаркаційну лінію між філософією та теорією права на основі типу переконань, які їх формують. Проблема предмета філософії права є однією з найбільш суперечливих, і в цьому полягає специфіка філософії права як такої. У силу цієї обставини вона змушена знову і знову повертатися до своїх основ, здійснювати саморефлексію. Цікавою є позиція, згідно з якою предмет філософії права – це її основна проблема. У цьому зв'язку зіставлення фундаментальних проблем права з проблемами філософії права фактично дає її предмет. До основоположних проблем права можна віднести право як таке, його сутність, розвиток у загально цивілізаційному контексті, а разом із тим – ключові проблеми змістовного наповнення правової матерії: справедливість, свободу, рівність, вину, відповідальність, нормативність тощо [72, с. 15-16].</p>	<p>змістом підхід, виражається в ототожненні філософії права та теорії держави і права. При цьому філософія права розглядається як «визначальний компонент загальної теорії права» [288, с. 13]. Вбачається, що такий підхід також не в повній мірі відображає статус філософії права як певного метанаукового рівня осмислення правового буття. Тут можна погодитися з О. В. Суріловим, який вважав, що критерієм розмежування філософії права та юридичного пізнання є не об'єкт, а рівень пізнання державно-правових явищ [243, с. 12]. Слушною, хоча й дещо категоричною, є також думка Ж.-Л. Бержеля, для якого лінія демаркації загальнотеоретичного та філософського знання про право проходить через розмежування суцього та належного, коли теорія права цікавиться «тим, що є», а філософія права – «тим, як має бути» [31, с. 18-19]. Проблема предмету філософії права – одна з найбільш суперечливих, і в цьому полягає специфіка філософії права як такої. У силу цієї обставини вона змушена знову і знову повертатися до своїх основ, здійснювати саморефлексію. Цікавою є позиція, згідно з якою предмет філософії права – це її основна проблема [73, с. 135; 131]. У цьому зв'язку співставлення фундаментальних проблем права з проблемами філософії права фактично дає нам її предмет. До основоположних проблем права можна віднести право як таке, його сутність, розвиток в загально цивілізаційному контексті, а разом із тим – ключові проблеми змістовного наповнення правової матерії: справедливість, свободу, рівність, вину, відповідальність, нормативність тощо.</p>	
<p>С. 65-66</p> <p>Принципове значення у цьому контексті має розмежування понять</p>	<p>С. 62-63</p> <p>Принципове значення в даному контексті має розмежування понять</p>	<p>Копіювання тексту і першоджерела, повторювання послідовності викладення тексту (абзаців).</p>

<p>«ціннісні установки» та «ціннісні орієнтації» судді. Ціннісні орієнтації формуються у процесі взаємодії з тими чи іншими сторонами дійсності, із системою знань, інформацією, правовими нормами і спрямовані на вироблення поведінки, а отже – вирішення конкретної справи, тоді як ціннісні установки – це більш стійка та відносно вужча частина ціннісних орієнтацій, що визначає спрямування судді на конкретні цінності у тій чи іншій ситуації [15, с. 15-16]. Тут має місце надзвичайно складний процес узгодження ціннісних установок як основа для сумісного буття суб'єктів, а в більш широкому плані – збереження соціальної спільноти. Механізм узгодження ціннісних установок розглядається як процес формування ціннісних пріоритетів. Сутність цього процесу полягає у визнанні за одним об'єктом-цінністю статусу мети, якої суддя бажає досягти, а за всіма іншими кореспондуючими цінностями – статусу засобів [243, с. 109]. У правовій сфері такий підхід має принципове значення, адже ціннісні пріоритети фактично є зовнішнім проявом ціннісних установок судді. Захист порушеного права може розглядатися як мета, і в конкретний час, в конкретній ситуації бути основною цінністю, яка виступає на перший план, актуалізується. За таких умов усі інші цінності, пов'язані з метою, будуть сприйматися як засоби. Причому, цінності-засоби можуть бути різними: правозахисні органи, органи охорони правопорядку, правосуддя; або самосуд, вимагання тощо [72, с. 32].</p>	<p>«ціннісні установки» та «ціннісні орієнтації». Ціннісні орієнтації формуються в процесі взаємодії з тими чи іншими сторонами дійсності, з системою знань, інформацією, правовими нормами, і спрямовані на вироблення поведінки, у той час як ціннісні установки – це більш стійка та відносно вужча частина ціннісних орієнтацій, що визначає спрямування суб'єкта на конкретні цінності в тій чи іншій ситуації [15, с. 15-16]. Якщо в структурі об'єктної складової аксіосфери права йдеться про визнання вітальних цінностей та їх закріплення, ранжування, захист, перерозподіл, тощо, то для суб'єктної складової аксіосфери права має місце надзвичайно складний процес узгодження ціннісних установок як основа для сумісного буття суб'єктів, а в більш широкому плані – збереження соціальної спільноти. Механізм узгодження ціннісних установок розглядається як процес формування ціннісних пріоритетів. Сутність цього процесу полягає у визнанні за одним об'єктом-цінністю статусу мети, якої суб'єкт бажає досягнути, а за всіма іншими кореспондуючими цінностями – статусу засобів [274, с. 109]. В правовій сфері такий підхід має принципове значення, адже ціннісні пріоритети фактично є зовнішнім проявом ціннісних установок суб'єкта. Захист порушеного права може розглядатися як мета, і в конкретний час, в конкретній ситуації бути основною цінністю, яка виступає на перший план, актуалізується. За таких умов усі інші цінності, пов'язані з метою, будуть сприйматися як засоби. Причому цінності-засоби можуть бути різними: правозахисні органи, органи охорони правопорядку, правосуддя; чи самосуд, вимагання тощо.</p>	<p>До того ж є цитування праці Горобець К.В. "Аксіосфера права: філософський і юридический дискурс : моногр. / К.В. Горобець. – О. : Феникс, 2013. – 218 с" (джерело № 72), що підтверджує, що Глубоченко звертався до наукових праць Горобця.</p>
---	---	--

С. 75-78

У цьому зв'язку викликають інтерес розробки, що розкривають зміст правової ситуації через такі феноменологічні риси права як дієвість, 76 істинність та спрямованість (інтенціональність) [219, с. 10], а також ті публікації, в яких визначаються контури використання ситуаційного (ситуативного) підходу в правових дослідженнях. Концепція ситуативного (ситуаційного) підходу в методології не лише гуманітарних, але й багатьох природничих наук є новою. Її основна ідея полягає у тому, що для більшості структур властивою є зміна їх компонентного складу, концепту, ієрархії в рамках конкретної ситуації. Саме тому для прикладних соціологічних та правових досліджень актуальність ситуативного підходу не викликає жодних сумнівів. Як зазначає Д.В Кім, ситуативний (ситуаційний) підхід спрямовано на вивчення явища як необхідного елементу реально діючої функціональної системи, що має свою якісну визначеність. У такій системі елемент розуміється і як цілісне явище, і як явище, що детерміноване оточуючою його системою. Таким чином, при застосуванні ситуативного підходу на перший план виходять надчуттєві якості системи, які можуть ніяк не виявлятися за нормальних умов її функціонування [113, с. 32]. Рамки застосування ситуативного підходу є надзвичайно широкими. Зокрема, М.М. Солодухо виокремлює такі напрямки його застосування: ситуативний підхід може застосовуватися до несистемних та системних об'єктів: коли система ще не сформувалася, коли вона функціонує та в момент її розпаду; ситуативний підхід дозволяє характеризувати перехідні стани однієї й тієї ж системи, коли ці стани якісно відрізняються один від одного; ситуативний підхід дозволяє враховувати значення усієї сукупності зовнішніх та внутрішніх факторів, що впливають на систему, її функціонування та розвиток; ситуативний підхід може застосовуватися стосовно двох і

С. 61-64

У цьому зв'язку викликають інтерес розробки, що розкривають зміст правової ситуації через такі феноменологічні риси права як дієвість, істинність та спрямованість (інтенціональність) [240, с. 10], а також ті публікації, в яких визначаються контури використання ситуаційного (ситуативного) підходу в правових дослідженнях. Концепція ситуативного (ситуаційного) підходу в методології не лише гуманітарних, але й багатьох природничих наук є новою. Її основна ідея полягає у тому, що для більшості структур властива зміна їх компонентного складу, концепту, ієрархії в рамках конкретної ситуації. Саме тому для прикладних соціологічних та правових досліджень актуальність ситуативного підходу не викликає жодних сумнівів. Як зазначає Д. В Кім, ситуативний (ситуаційний) підхід спрямований на вивчення явища як необхідного елементу реально діючої функціональної системи, що має свою якісну визначеність. У такій системі елемент розуміється і як цілісне явище, і як явище, що детерміноване оточуючою його системою. Таким чином, при застосуванні ситуативного підходу на перший план виходять надчуттєві якості системи, котрі можуть ніяк не виявлятися за нормальних умов її функціонування [94, с. 32]. Рамки застосування ситуативного підходу надзвичайно широкі. Зокрема, М. М. Солодухо виділяє такі напрямки його застосування: - ситуативний підхід може застосовуватися до несистемних та системних об'єктів: коли система ще не сформувалася, коли вона функціонує, та в момент її розпаду; - ситуативний підхід дозволяє характеризувати перехідні стани однієї й тієї ж системи, коли ці стани якісно відрізняються один від одного; - ситуативний підхід дозволяє враховувати значення усієї сукупності зовнішніх та внутрішніх факторів, що впливають на систему, її

Копіювання великого обсягу тексту (2,5 сторінки) і першоджерел, повторювання послідовності викладення тексту (абзаців). До того відсутню джерело на оригінальні роботи Горобця К.В.

більше взаємодіючих систем, компоненти яких корелюються випадковим чином, не створюючи нової стійкої системи чи утворюючи систему нової якості; 77 за допомогою ситуативного підходу можна оцінювати внутрішні та зовнішні стани системи, скерованість її процесів, часовий та просторовий аспекти її буття [216, с. 86]. З методологією ситуативного підходу тісно пов'язана синергетична проблема нелінійності суспільно-правових взаємодій, що висуває на перший план нестійкість і неоднозначність ситуацій вибору (прийняття рішень), невідворотність і довільність процесів формування нових структур з елементів середовища, в якому знаходиться суб'єкт. Слід зазначити, що застосування ситуативного підходу є можливим як із точки зору аналізу суб'єктної складової світогляду судді та правової ситуації правосуддя, так і з точки зору об'єктної його структури. У рамках суб'єктної складової світогляду судді при реалізації суддівського правового мислення можна говорити про ціннісні орієнтири, ціннісні установки, ціннісні пріоритети та ціннісні мотивації. Принципове значення у цьому контексті має розмежування понять «ціннісні установки» та «ціннісні орієнтації». Ціннісні орієнтації формуються в процесі взаємодії з тими чи іншими сторонами дійсності, із системою знань, інформацією, правовими нормами і спрямовані на вироблення поведінки, тоді як ціннісні установки – це більш стійка та відносно вужча частина ціннісних орієнтацій, що визначає спрямування суб'єкта на конкретні цінності у тій чи іншій ситуації [15, с. 15-16]. Якщо в структурі об'єктної складової правової ситуації правосуддя йдеться про визнання вітальних цінностей та їх закріплення, ранжування, захист, перерозподіл тощо, то для суб'єктної складової суддівського мислення має місце надзвичайно складний процес узгодження ціннісних установок як основи для сумісного буття суб'єктів, а у більш широкому плані – збереження соціальної спільноти. Таким чином,

функціонування та розвиток; - ситуативний підхід може застосовуватися відносно двох і більше взаємодіючих систем, компоненти яких корелюються випадковим чином, не створюючи нової стійкої системи чи утворюючи систему нової якості; - за допомогою ситуативного підходу можна оцінювати внутрішні та зовнішні стани системи, скерованість її процесів, часовий та просторовий аспекти її буття [235, с. 86]. З методологією ситуативного підходу тісно пов'язана синергетична проблема нелінійності суспільно-правових взаємодій, що висуває на перший план нестійкість і неоднозначність ситуацій вибору (прийняття рішень), невідворотність і довільність процесів формування нових структур із елементів середовища, в якому знаходиться суб'єкт [230]. Слід відзначити, що застосування ситуативного підходу можливе як з точки зору аналізу суб'єктної складової аксіосфери права, так і з точки зору об'єктної його структури. В рамках суб'єктної складової аксіосфери права можна говорити про ціннісні орієнтири, ціннісні установки, ціннісні пріоритети та ціннісні мотивації. Принципове значення в даному контексті має розмежування понять «ціннісні установки» та «ціннісні орієнтації». Ціннісні орієнтації формуються в процесі взаємодії з тими чи іншими сторонами дійсності, з системою знань, інформацією, правовими нормами, і спрямовані на вироблення поведінки, у той час як ціннісні установки – це більш стійка та відносно вужча частина ціннісних орієнтацій, що визначає спрямування суб'єкта на конкретні цінності в тій чи іншій ситуації [15, с. 15-16]. ....Таким чином, ще однією важливою проблемою сучасного правового розвитку виступає питання актуалізації цінностей в правовій сфері та надання переваги цінностям. Слід відзначити, що кожна життєва ситуація задає свої вихідні умови для формування ціннісної орієнтації та вираження ціннісного

<p>іще однією важливою проблемою сучасного правового розвитку є питання актуалізації цінностей у правовій сфері та надання переваги цінностям. Слід сказати, що кожна правова ситуація правосуддя 78 задає свої вихідні умови для формування ціннісної орієнтації та вираження ціннісного пріоритету. І принципової залежності між вибором варіанта поведінки та ціннісними установками може й не бути. Життєва ситуація може вимагати від суб'єкта поведінки, яка не вписується у сформовану в нього систему ціннісних установок. За таких умов у силу вступає механізм надання переваги. Суб'єкт надає перевагу одній цінності над іншою, одній системі цінностей над іншою, продовжуючи при цьому діяти у правовому полі. Акцентування інтересу на певній цінності, що є найбільш важливою в рамках ситуації, приводить до рухомості ціннісних ієрархій. Наприклад, на вершині ієрархії суддя розглядає цінність справедливості. Проте за ситуації вибору, коли потрібно захистити суб'єктивне право чи проявити законний інтерес, очевидно, акцент буде зміщено на свободу.</p>	<p>пріоритету. І принципової залежності між вибором варіанта поведінки та ціннісними установками може і не бути. Життєва ситуація може вимагати від суб'єкта поведінки, яка не вписується в сформовану в нього систему ціннісних установок. За таких умов в силу вступає механізм надання переваги. Суб'єкт надає перевагу одній цінності над іншою, одній системі цінностей над іншою, продовжуючи при цьому діяти в правовому полі. .... Акцентування інтересу на певній цінності, що є найбільш важливою в рамках ситуації, приводить до рухомості ціннісних ієрархій. Наприклад, на вершині ієрархії аксіосфери права суб'єкт розглядає цінність справедливості.</p>	
---	--	--

Пояснення надані Кандидатом в межах права на відповідь:

"У лютому 2011 року мною подано на кафедру теорії держави і права та кафедру права ЄС та порівняльного правознавства НУ "Одеська юридична академія" проекти параграфів дисертаційного дослідження".

Указані матеріали в друкованому та електронному вигляді мною подавались на розгляд кафедри для погодження.

У той час, працівником кафедри, відповідальним за збір від здобувачів та аспірантів чернеток (проектів) наукових матеріалів для погодження (затвердження) кафедрою, був Горобець Костянтин Валерійович.

Указана особа мала повний доступ, в тому числі в електронному вигляді, до моїх наукових матеріалів.

Я стверджую, що дослівний збіг тексту пояснюється запозиченням саме з боку Горобця К.В.

З метою з'ясування вказаної проблеми я звернувся до НУ «Одеська юридична академія» для отримання роз'яснення і також у разі підтвердження запозичень з боку Горобця К.В. я збираюсь звертатися до суду за захистом своїх прав та інтересів.

Разом з цим, враховуючи обмежений ГРД час для надання відповіді, а також те, що вказаний час припав на новорічні свята та канікули в університеті (відпустки працівників та відповідальних осіб) зобов'язуюсь надіслати відповідь університету за результатами мого звернення у найближчий час".

<p>Текст дисертації Кандидата</p>	<p>Джерело запозичення - <u>Актуальні грані загальнотеоретичної юриспруденції : монографія / [Ю. М. Оборотов, В. В. Завальнюк, В.</u></p>	<p>Висновок</p>
--	--	------------------------

	<u>В. Дудченко та ін.] ; за ред. Ю. М. Оборотова. – Одеса : Фенікс, 2012. – 492 с.</u>	
<p>С. 81-82</p> <p>У герменевтиці ключовими поняттями є судження й оцінка. Усі положення, в яких ми висловлюємо наші погляди, поділяються на два різко відмінні класи: судження й оцінки. Скажімо, наприклад: 1. «Цей закон є цивільно-правовим» (авт.) і 2. «Цей закон є несправедливим». Існує докорінна відмінність між цими двома висловлюваннями, хоча граматично форма їхня є цілком однаковою: є підмет, і є присудок. У першому випадку ми пізнали закон як такий, що є цивільно-правовим. Висловлювання «Цей закон є цивільно-правовим» (авт.) є судженням. У другому випадку ми висловили своє ставлення до закону. Висловлювання «Цей закон є несправедливим» є оцінкою. Оцінка ніскільки не розширює пізнання речі, а лише виражає почуття схвалення чи несхвалення щодо неї. Оцінююча свідомість перевіряє відповідність речі її меті, тож критерієм оцінки є мета тієї чи іншої речі. Без заздалегідь визначеної мети оцінка є неможливою. У позитивізмі оцінка юридичного правила не є проблемою «теорії права». Так, Г. Кельзен звів право до спрощеної системи ієрархізованих норм, коли всі норми без винятку наділяються силою завдяки своїй відповідності вищій нормі аж до норм основного закону (конституції). Аналізується лише нормативний елемент, тоді як зміст і зміст норм пропонується розглядати в межах інших дисциплін, тобто не права. Не має значення зміст правових норм, неважливо, справедливі вони, чи ні. Постулюючи основну норму, не затверджується ніяких цінностей, що не містяться у позитивному праві. Будь-який зміст може мати характер права. Основи герменевтичної теорії дозволяють виявити принципову відмінність між «буквою» і «духом» права. У теорії і практиці позитивного права віддають перевагу букві закону, тоді як у природному праві – його духу та меті. У першому випадку йдеться про дослівний принцип тлумачення,</p>	<p>С. 82-83</p> <p>У герменевтиці ключовими поняттями є судження і оцінка. Усі положення, в яких ми висловлюємо наші погляди, поділяються на два різко відмінні класи: судження і оцінки. Скажімо, наприклад: 1. «Цей закон є цивільно-правовим» (авт.) і 2. «Цей закон є несправедливим». Існує корінна відмінність між цими двома висловлюваннями, хоча граматично форма їхня цілком однакова: є підмет, і є присудок. У першому випадку, ми пізнали закон як такий, що є цивільно-правовим. Висловлювання «Цей закон є цивільноправовим» (авт.) є судженням. У другому випадку, ми висловили своє ставлення до закону. Висловлювання «Цей закон є несправедливим» є оцінкою. Оцінка ніскільки не розширює пізнання речі, а лише виражає почуття схвалення чи несхвалення щодо неї. Оцінююча свідомість перевіряє відповідність речі її меті, тож критерієм оцінки є мета тієї чи іншої речі. Без заздалегідь визначеної мети оцінка неможлива. У позитивізмі оцінка юридичного правила не є проблемою «теорії права». Так, Г. Кельзен звів право до спрощеної системи ієрархізованих норм, коли всі норми без винятку наділяються силою завдяки своїй відповідності вищій нормі аж до норм основного закону (конституції). Аналізується лише нормативний елемент, тоді як зміст і зміст норм пропонується розглядати в межах інших дисциплін, тобто не права. Немає значення зміст правових норм, неважливо, справедливі вони чи ні. Постулюючи основну норму, не затверджується ніяких цінностей, що не містяться в позитивному праві. Будь-який зміст може мати характер права. Основи герменевтичної теорії дозволяють виявити принципову відмінність між «буквою» і «духом» права. У теорії і практиці позитивного права віддають перевагу букві закону, тоді як у природному праві – його духу та меті. У першому випадку йдеться</p>	<p>Велике копіювання тексту та першоджерел, послідовність абзаців. Відсутність посилання на джерела (є тільки посилання на одне джерело в одному абзаці).</p>

а в другому випадку – про цільовий принцип, коли тлумачення здійснюється у контексті мети. Суттєвим при цьому є те, що метод екзегез реалізується шляхом застосування граматичного, логічного, історичного і системно-позитивного тлумачення [88, с. 17-22]. 82 Метод екзегез означає буквалізм, дотримання букви, тоді як телеологічний метод віддає перевагу призначенню законодавчого акта або правила. Тлумачення тексту пов'язане з питанням про те, з якою метою його було написано. До уваги мають також братися загальні цілі правової системи, такі як свобода, справедливість, безпека та дієвість. Це особливо важливо при тлумаченні законодавчих актів. Той чи інший закон може мати свої власні особливі цілі. Але більш загальні цілі тоді мають враховуватися. Кожен текст має розглядатися на тлі суспільства, частину якого він становить [89, с. 11-16]. Яскравим виявом герменевтичного підходу до права є феномен дискреційних повноважень суддів. Ну думку сучасного французького юриста Ж.-Л. Бержеля, «...юрист не має права бути простим клерком, який приречений на рабське і ретельне дотримання всіх пунктів існуючого регламенту... Він не може задовольнятися читанням і тлумаченням закону, немовби його обов'язком було лише застосування загальних правил до окремих випадків» [26, с. 13- 31]. І далі: «Юрист, який застосовує правило, кожного разу, коли це правило є не цілком зрозумілим, мусить розв'язувати герменевтичну задачу... Суддя, окрім чуття духу закону, мусить керуватися чуттям духу всього права в цілому, духу, яким просякнути всі інші тексти... Саме дух права мусить перебувати в центрі уваги, оскільки дух є синонімом природної спрямованості, або остаточної мети, на якій ґрунтується будь-яка юридична система: закони не можуть уже однією своєю буквою легітимувати чи виправдовувати випадки ігнорування їхнього духу, їх сенсу існування... Для права дух є вищим за букву, тому для випадків

про дослівний принцип тлумачення, а в другому випадку – про цільовий принцип, коли тлумачення здійснюється в контексті мети. Суттєво при цьому, що метод екзегез реалізується шляхом застосування граматичного, логічного, історичного і системно-позитивного тлумачення. Метод екзегез означає буквалізм, дотримання букви, тоді як телеологічний метод віддає перевагу призначенню законодавчого акта або правила. Тлумачення тексту пов'язане з питанням про те, з якою метою він був написаний. До уваги мають також братися загальні цілі правової системи, такі як свобода, справедливість, безпека та дієвість. Це особливо важливо при тлумаченні законодавчих актів. Той чи інший закон може мати свої власні особливі цілі. Але більш загальні цілі тоді мають враховуватися. Кожний текст має розглядатися на тлі суспільства, частину якої він становить. Яскравим виявом герменевтичного підходу до права є феномен дискреційних повноважень суддів. Ну думку сучасного французького юриста Ж.-Л. Бержеля, «... юрист не має права бути простим клерком, який приречений на рабське і ретельне дотримання всіх пунктів існуючого регламенту... Він не може задовольнятися читанням і тлумаченням закону, немовби його обов'язком було лише застосування загальних правил до окремих випадків»¹⁶¹. І далі: «Юрист, який застосовує правило, кожного разу, коли це правило не цілком зрозуміле, мусить розв'язувати герменевтичну задачу... Суддя, окрім чуття духу закону, мусить керуватися чуттям духу всього права в цілому, духу, яким проникнуті всі інші тексти... Саме дух права мусить перебувати в центрі уваги, бо дух є синонімом природної спрямованості, або остаточної мети, на якій ґрунтується будь-яка юридична система: закони не можуть уже однією своєю буквою легітимувати чи виправдовувати випадки ігнорування їхнього духу, їх сенсу існування... Для права дух є вищим за букву, тому для випадків

<p>порушення духу передбачено різні санкції... Має діяти принцип обов'язкової поваги до кінцевої мети юридичної системи» [26, с. 420-422].</p>	<p>порушення духу передбачено різні санкції... Має діяти принцип обов'язкової поваги до кінцевої мети юридичної системи»¹⁶².</p>	
<p>С. 91</p> <p>Так, на думку В.В. Меньшикова, під розсудом потрібно розуміти самостійність суб'єкта щодо виборів і засобів для вирішення питань, межі яких встановлюються законом [151, с. 17-25]. В.А. Канцір обґрунтовує, що розсуд є дозволеною законом інтелектуальною діяльністю суб'єкта, змістом якої є проведення оцінки тих чи інших явищ та вибору одного із декількох допустимих варіантів рішення для забезпечення законності, справедливості, доцільності та ефективності правового регулювання [109, с. 424-428]. С.М. Дунаєвська визначає розсуд як можливість вільної у певних межах оцінки при прийнятті рішення або як вибір найвідповіднішого, найсправедливішого та найслухнішого рішення із числа варіантів, дозволених правовою нормою [257, с. 9-39]. А.П. Коренєв вважає, що особі надається вибір (можливість, ступінь свободи) для відшукування і прийняття найкориснішого та найдоцільнішого, на його думку, рішення для реалізації свого інтересу [122]. Г.Т. Тшекеліадзе ототожнює розсуд із правом вибору. Розсуд, підкреслює він, є можливим у тих випадках, коли суб'єкту надано право вибору між двома або кількома варіантами [226, с. 41]. Як зазначає Б.А. Дьоготь, відносно-визначені норми надають суб'єкту право обирати той чи інший варіант рішення [83]. В.В. Гончаров та В.В. Кожевников вважають, що розсуд існує лише тоді, коли суб'єкт у своїй діяльності керується диспозитивними нормами та нормами, що містять оціночні поняття. Саме такі норми надають суб'єктові можливість у межах законних засобів врегулювати відносини на свій розсуд [71, с. 51-60]. 92 Всі вищенаведені визначення «розсуду» лише певною мірою відображають сутність цього поняття, торкаються тільки певних його ознак. Крім того, зазначені</p>	<p>С. 201-202</p> <p>На думку В. Меньшикова, під розсудом потрібно розуміти самостійність суб'єкта щодо виборів і засобів для вирішення питань, межі яких встановлюються законом³⁶⁶. В. Канцір обґрунтовує, що розсуд є дозволеною законом інтелектуальною діяльністю суб'єкта, змістом якої є проведення оцінки тих чи інших явищ та вибору одного з декількох допустимих варіантів рішення для забезпечення законності, справедливості, доцільності та ефективності правового регулювання³⁶⁷. С. Дунаєвська визначає розсуд як можливість вільної в певних межах оцінки при прийнятті рішення або як вибір найвідповіднішого, найсправедливішого та найслухнішого рішення з-посеред варіантів, дозволених правовою нормою³⁶⁸. А. Коренєв вважає, що особі надається вибір (можливість, ступінь свободи) для відшукування і прийняття найкориснішого та найдоцільнішого, на його думку, рішення для реалізації свого інтересу³⁶⁹. Г. Тшекеліадзе ототожнює розсуд з правом вибору. Розсуд, підкреслює він, можливий у тих випадках, коли суб'єкту надано право вибору між двома або кількома варіантами³⁷⁰. Як зазначає Б. Дьоготь, відносно-визначені норми надають суб'єкту право обирати той чи інший варіант рішення³⁷¹. В. Гончаров та В. Кожевников вважають, що розсуд існує лише тоді, коли суб'єкт у своїй діяльності керується диспозитивними нормами та нормами, що містять оціночні поняття. Саме такі норми надають суб'єкту можливість у межах законних засобів врегулювати відносини на свій розсуд³⁷².</p>	<p>Велике копіювання тексту та першоджерел, послідовність абзаців.</p>

<p>визначення більшою мірою торкаються лише окремого різновиду розсуду у певній сфері дії права (мова йде про суддівський та адміністративний розсуд у правозастосовній сфері). Тому, на думку В.В. Кубинця, це питання потребує розгляду під іншим кутом зору [130, с. 256-259].</p>		
<p>С. 92</p> <p>Розсуд передбачає свободу вибору з декількох законних альтернатив, тому коли йдеться про один законний варіант, розсуду немає. У такій ситуації суддя повинен прийняти запропонований варіант, оскільки є відсутньою свобода вибору. Крім того, не може йтися про розсуд, коли вибір повинен здійснюватися між законним актом та незаконним актом. Розсуд передбачає відсутність обов'язку обирати одну певну можливість із декількох запропонованих. Навпаки, розсуд передбачає наявність декількох варіантів з поміж яких суддя наділений правом обрати один, який, на його думку, є найбільш доцільним у даній ситуації. Таким чином, розсуд скоріше за все передбачає зону можливостей, аніж просто одну позицію. Вона ґрунтується на існуванні ряду варіантів, відкритих для судді. Зона законних варіантів може бути вузькою, коли суддя вільний обирати лише між двома законними альтернативами, або спектр законних варіантів може бути значним, коли існує багато законних альтернатив чи їх комбінацій. Зона законних варіантів може бути вузькою, коли суддя вільний обрати лише між двома законними альтернативами, або спектр законних варіантів може бути значним, коли існує багато законних альтернатив чи їх комбінацій.</p>	<p>С. 205</p> <p>Розсуд передбачає свободу вибору із декількох законних альтернатив, тому коли мова йде про один законний варіант, розсуду немає. В такій ситуації суддя повинен вибрати запропонований варіант, оскільки відсутня свобода вибору. Крім того, не може бути мови про розсуд, коли вибір повинен здійснюватися між законним актом та незаконним актом. Розсуд передбачає відсутність обов'язку вибрати одну певну можливість з декількох запропонованих. Навпаки, розсуд передбачає наявність декількох варіантів з поміж яких суддя наділений правом вибрати один, який на його думку є найбільш доцільним у даній ситуації. Таким чином, розсуд скоріш за все передбачає зону можливостей, аніж просто одну позицію. Вона ґрунтується на існуванні ряду варіантів, відкритих для судді. Зона законних варіантів може бути вузькою, коли суддя вільний обрати лише між двома законними альтернативами, або спектр законних варіантів може бути значним, коли існує багато законних альтернатив чи їх комбінацій.</p>	<p>Відсутність посилання на джерело.</p>
<p>С. 96</p> <p>Розсуд у праві, таким чином, можна розглядати як передбачену юридичними нормами можливість вибору суб'єктом у процесі послідовної інтелектуально-вольової діяльності, на підставі власних суб'єктних прав цілі та способів її досягнення незалежно від</p>	<p>С. 203</p> <p>Таким чином, розсуд в праві – це передбачена юридичними нормами можливість вибору суб'єктом в процесі послідовної інтелектуально-вольової діяльності, на підставі власних суб'єктних прав цілі та способів її досягнення, незалежно від волі інших осіб з урахуванням</p>	<p>Копіювання тексту без посилання на джерело.</p>

волі інших осіб з урахуванням вимог добросовісності та розумності.	вимог добросовісності та розумності.	
--	--------------------------------------	--

Пояснення надані Кандидатом в межах права на відповідь:

“Горобець є одним із авторів вказаної монографії, припускаю, що саме ним було подано зазначений фрагмент, що збігається з моєю дисертацією”.

Текст дисертації Кандидата	Джерело запозичення - <u>Правосуддя: філософське та теоретичне осмислення: колективна монографія / А. М. Бернюков, В. С. Бігун, Ю. П. Лобода, Б. В. Малишев, С. П. Погребняк, С. П. Рабінович, В. С. Смородинський, О. В. Стівба / (Відп. ред. В. С. Бігун). — К., 2009. — 316 с. (Бібліотека Міжнародного часопису</u>	Висновок
----------------------------	---	----------

C.84 У зв'язку із цим, суддя повинен бути високо розвинутою та різносторонньою особою, тобто водночас раціональним прагматиком і структуралістським персоналістом, володіючи при цьому герменевтичним талантом інтерпретаційного мислення. За допомогою адекватного юридичного розмірковування він повинен здійснювати правильну оцінку факту, в процесі якого й народжується рішення та встановлюються Істина, Правда і Справедливість – без яких не існує правосуддя.	C. 204 В зв'язку з цим суддя повинен бути високо розвинутою та різносторонньою особою, тобто водночас раціональним прагматиком і структуралістським персоналістом, володіючи при цьому герменевтичним талантом інтерпретаційного мислення. За допомогою адекватного юридичного розмірковування він повинен здійснювати правильну оцінку правом факту, в процесі якого і народжується рішення та встановлюються Істина, Правда і Справедливість, — без яких не існує і правосуддя. Першоджерело: № 9 Мурадьян Э. М. Истина как проблема судебного права. — М., 2002. — С. 108	Копіювання загального висновку без посилання на джерело.
--	--	--

Пояснення надані Кандидатом в межах права на відповідь:

“Мною при виконанні дисертаційного дослідження використовувались матеріали колективної монографії «Правосуддя: філософське та теоретичне осмислення», про що міститься посилання в списку використаних джерел моєї дисертації:

«190. Правосуддя: філософське та теоретичне осмислення : кол. моногр. / А.М. Бернюков, В.С. Бігун, Ю.П. Лобода та ін. ; відп. ред. В.С. Бігун. – К. : [б.в.], 2009. – С. 24 (316)».

Дійсно, з вказаної монографії було використано цитату з першоджерела Мурадьяна Е.М. (Істина як проблема судового права), однак помилково не зазначено джерело саме під цією цитатою, хоча в чернетці дисертації воно містилося”

Текст дисертації Кандидата	Джерело запозичення - <u>Бернюков Анатолій Миколайович, Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук (тема дисертації - юридична герменевтика як методологія</u>	Висновок
----------------------------	---	----------

	<u>здійснення правосуддя (філософсько-теоретичний аналіз)</u>	
С. 104 5. Відтворення пізнаваної події має бути максимально наближеним до дійсності, тобто таким, що існує незалежно від свідомості – нічого «свого» у цьому акті не має бути доданим. Оскільки істина завжди прихована, головне питання з'ясування фактичних обставин справи полягає у тому, чи достатньо є доказів як орієнтирів на шляху для її віднаходження. При цьому акцентується, що судді слід пам'ятати, що не всі ці дороговкази вказують на правильний рух до неї, оскільки будь-яке знання, якщо воно правильно відбиває дійсність, є об'єктивно істинним, однак не кожне наближає до істинності в її пошуках. Тому головне завдання, що стоїть перед судом, полягає у встановленні правильного шляху до істини.	С.9 ..... відтворення пізнаваної події повинно бути максимально наближеною до дійсності, тобто такою, яка існує незалежно від свідомості – нічого «свого» в цьому акті не повинно бути додане. Оскільки істина завжди прихована, головне питання з'ясування фактичних обставин справи полягає в тому, чи достатньо є доказів як орієнтирів на шляху для її віднаходження. При цьому акцентується, що судді слід пам'ятати, що не всі ці дороговкази вказують на правильний рух до неї, оскільки будь-яке знання, якщо воно правильно відбиває дійсність, є об'єктивно істинним, однак не кожне наближає до істинності в її пошуках. Тому головне завдання, що стоїть перед судом, полягає у встановленні правильного шляху до істини.	Копіювання загального висновку без посилання на джерело.
<p>Пояснення надані Кандидатом в межах права на відповідь:</p> <p><i>“Хочу зазначити, що мною при виконання дисертаційного дослідження використовувався автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук Бернюкова Анатолія Миколайовича на тему «Юридична герменевтика як методологія здійснення правосуддя (філософсько-теоретичний аналіз), про що міститься посилання в списку використаних джерел моєї дисертації ... По всьому тексту дисертації я завжди посилався на автора Бернюкова А.М, можливо під час формування останньої версії дисертації саме під цією цитатою посилання не зберіглося”.</i></p>		
Текст дисертації Кандидата	Джерело запозичення - Андрюшко І. Я. «Правове мислення як центральна ланка правової культури», 2012. С. 232	Висновок
С. 48 Правове мислення — це внутрішня форма процесу розуміння професіоналом правознавцем правової діяльності, результатом якого є правова поведінка у контексті позитивного права, що втілюється у правовій культурі професіонала правознавця, при цьому формуючи образ професійної правосвідомості. Правове мислення ґрунтується на засадах як раціоналізму, так і ірраціоналізму, тому що розуміння права, будучи первинною ланкою правового мислення, є оцінючою діяльністю, яка полягає у порівнянні правових норм, явищ суспільної дійсності, із цінностями права та правовими	С. 232 Правове мислення — внутрішня форма процесу розуміння професіоналом правознавцем правової дійсності, результатом якого є правова поведінка у контексті позитивного права, що втілюється у правовій культурі професіонала правознавця, при цьому формуючи образ професійної правосвідомості. Правове мислення ґрунтується на засадах як раціоналізму, так і ірраціоналізму, так як розуміння права, будучи первинною ланкою правового мислення, є оцінючою діяльністю, яка полягає у порівнянні правових норм, явищ суспільної дійсності, із цінностями права та правовими цінностями, які зосереджуються у	Копіювання тексту та першоджерел, послідовність абзаців.

<p>цінностями, які зосереджуються у джерелах права. На думку А. Ю. Мордовцева, правове мислення — це особливий вид інтелектуально-пізнавальної діяльності, а також правила (канони), за якими у визначеній соціально-правовій системі прийнято формувати та розвивати правову мову та передавати будь-яку юридично важливу інформацію.</p>	<p>джерелах права. На думку А. Мордовцева, правове мислення — особливий вид інтелектуально пізнавальної діяльності, а також правила (канони), за якими у визначеній соціально-правовій системі прийнято формувати та розвивати правову мову та передавати будь-яку юридично важливу інформацію.</p>	
<p>Текст дисертації Кандидата</p>	<p>Джерело запозичення - <u>Кубинець В. В. підрозділ 1.19 «Поняття та види розсуду в праві» колективної монографії «Актуальні грані загальнотеоретичної юриспруденції»</u></p>	<p>Висновок</p>
<p>С. 95-96</p> <p>Наприклад, прибічник повної свободи розсуду Г. В. Демченко писав: «Не можна вимагати від закону того, чого він не в змозі дати, неможливо вимагати, щоб він охопив усе правове життя суспільства у його найдрібніших подробицях, щоб він встигав слідкувати за живим різномаїттям та повсякчасними змінами рухливої дійсності».</p> <p>У тлумачному словникові наводяться чотири значення терміна «розсуд»: 1) рішення, висновок згідно зі своїм (власним, твоїм тощо), розуміння чого-небудь; 2) розмірковування, роздум; 3) те саме, що і розум; 4) суд і судовий розгляд. Коли мова заходить про розсуд у праві (суб'єктний розсуд) найбільш доцільним за значенням підходить перше значення цього терміна. Наприклад, він зробив це на свій розсуд як вважав за необхідне; переконався у чомунебудь розумово. Відповідно, семантичне значення слова «розсуд» включає в себе суб'єктивний погляд, висновок, а також рішення особи діяти за власним бажанням, у власних інтересах.</p>	<p>С. 202-203</p> <p>Прибічник повної свободи розсуду Г. Демченко писав: «Не можна вимагати від закону того, чого він не в змозі дати, неможливо вимагати, щоб він охопив все правове життя суспільства у її найдрібніших подробицях, щоб він встигав слідкувати за живим різномаїттям та повсякчасними змінами рухливої дійсності».</p> <p>У тлумачному словнику наводяться чотири значення терміна «розсуд»: 1) рішення, висновок згідно зі своїм (власним, твоїм і т. ін.), розуміння чого-небудь; 2) розмірковування, роздум; 3) те саме, що і розум; 4) суд і судовий розгляд. Коли мова заходить про розсуд в праві (суб'єктний розсуд), найбільш доцільним є перше значення цього терміна. Наприклад, він зробив це на свій розсуд як вважав за необхідне; переконався в чому-небудь розумово. Відповідно, семантичне значення слова «розсуд» включає в себе суб'єктивний погляд, висновок, а також рішення особи діяти за власним бажанням, у власних інтересах.</p>	<p>Копіювання тексту та першоджерел, послідовність абзаців.</p>

Таким чином, інформація зазначена вище свідчить про наявність в діях Кандидата академічної недоброчесності під час написання та захисту дисертаційної роботи.

ВККС України у рішенні № 92/ко-24 акцентувала на важливості дотримання стандартів академічної доброчесності: «Комісія наголошує, що займає безкомпромісну позицію щодо дотримання академічної доброчесності, вважає її складовою більш широкого поняття доброчесності, яка досліджується в рамках кваліфікаційного оцінювання».

У розділі 2 Кодексу наукової етики Української федерації вчених, затвердженого Українською федерацією вчених у 2005 році, порушеннями в наукових дослідженнях вважається: фальсифікація; переробка і плагіат; невизнання авторства або значного інтелектуального внеску в наукову роботу; використання нової інформації, ідей або даних із конфіденційних рукописів або приватних бесід; використання архівних матеріалів з порушенням правил використання архівних документів; невиконання державного законодавства, статутів та колективних договорів академій, вищих навчальних закладів та науково-дослідницьких організацій, положень про безпеку наукової праці.

Етичний кодекс ученого України, затверджений Національною академією наук України у 2009 році, також встановлює основні етичні принципи та норми поведінки для науковців, у пункті 2.3 зобов'язує учених забезпечувати бездоганну чесність та прозорість на всіх стадіях наукового дослідження, вважати неприпустимими прояви шахрайства, зокрема фабрикавання та фальшування даних, піратства та плагіату.

Кодекс наукової етики Української федерації вчених та Етичний кодекс ученого України, хоч і не є нормативно-правовими актами, підтверджують, що плагіат вважається порушенням етичних норм у науковій спільноті.

Зважаючи на вищевикладене, Громадська рада доброчесності підкреслює неприпустимість толерування проявів академічної доброчесності і наголошує на тому, що допущення Кандидатом таких порушень є абсолютним показником недоброчесності.

Етичною радою під час оцінювання відповідності Кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя критерію професійної етики та доброчесності також досліджувалось питання академічної доброчесності Кандидата.

У [рішенні](#) Етичної ради щодо Кандидата зазначено таке:

«Етична рада має обґрунтований сумнів, що Кандидат, враховуючи вимоги законодавства щодо академічної доброчесності, діяв сумлінно та добросовісно під час дослівного відтворення помітних за обсягом фрагментів раніше опублікованих текстів інших науковців у своїй дисертації без зазначення авторства.

Відтак Етична рада має обґрунтовані сумніви у відповідності Глубоченка С.М. такому показнику критерію професійної етики та доброчесності як сумлінність (п. 1.3.4 Методології) та чесність (п. 1.3.2 Методології)».

З урахуванням оцінки, наданої Етичною радою, Громадською радою доброчесності проявами було встановлено більший обсяг допущеної Кандидатом академічної недоброчесності (плагіату в дисертаційній роботі) Кандидата не можливо визнати таким, що відповідає критеріям професійної етики та доброчесності судді.

На переконання Громадської ради доброчесності, з урахуванням установлених обставин та оцінки, наданої Етичною радою, дії Кандидата свідчать про наявність обґрунтованого сумніву щодо його доброчесності та підтверджують невідповідність Кандидата критерію сумлінності.

4. Кандидат на посаду судді не відповідає критеріям доброчесності та професійної етики за показником **чесність (п. 2 п. 18 Єдиних показників для оцінки доброчесності та**

професійної етики судді (кандидата на посаду судді), затверджених рішенням ВРП 17.12.2024 року № 3659/0/15-24).

Кандидат не надав достовірну та відому йому інформацію в деклараціях особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, про яку має бути обізнаний.

(пп. 4.6 п. 4 Індикаторів визначення невідповідності суддів (Кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики, ред. 16.12.2020; індикатор 1 переліку індикаторів ВККС і ГРД, які вказують на недоброчесність, затвердженого 09.11.2023).

4.1. Кандидат у своїх деклараціях особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування (далі — майнові декларації) декларував квартиру загальною площею 33,10 кв. м, розташовану у м. Миколаїв.

Із майнових декларацій Кандидата за 2015-2020 роки вбачається, що цю квартиру останній декларував у зв'язку з тим, що він з 12.04.2011 та його син з 08.04.2011 набули право користування нею. У свою чергу, Кандидат у своїх майнових деклараціях за 2012-2014 роки не відобразив цей об'єкт нерухомості. З цього приводу Кандидат у письмових поясненнях у межах права на відповідь повідомив:

«08 квітня 2011 року мій син та 12 квітня 2011 року я сам, були зареєстровані в квартирі у місті Миколаєві. З цього часу в зв'язку із реєстрацією місця проживання у мене, як у суб'єкта декларування, та членів моєї сім'ї виникло речове право – право користування об'єктом нерухомості. Тому, інформацію про вказаний об'єкт мною було зазначено в розділі 2.1 та 3 «Об'єкти нерухомості» декларації. У вказаній квартирі ні я, ні мій син ніколи фактично не проживали».

Таким чином, з наданих Кандидатом пояснень вбачається, що право користування квартирою виникло у нього та його сина з моменту реєстрації місця проживання, а саме з квітня 2011 року. Попри це, Кандидат у майнових деклараціях за 2012–2014 роки не відобразив зазначений об'єкт нерухомості, на відміну від майнових декларацій за 2015-2020 роки, що свідчить про непослідовність та вибірковий підхід до декларування відомостей про об'єкти нерухомого майна.

У [рішенні](#) Етичної ради «Про невідповідність кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя Глубоченка Сергія Михайловича критерію професійної етики та доброчесності для зайняття посади члена Вищої ради правосуддя» № 63 від 12.12.2025 (далі - рішення Етичної ради) визначено вище зазначені факти, як порушення.

4.2. Відповідно до майнової декларації Кандидата за [2015](#) рік вбачається, що в останнього з 24.03.2009 на праві користування (керування) знаходився легковий автомобіль Hyundai Santa Fe 2008 року випуску. Власником даного транспортного засобу є мати Кандидата

У свою чергу, Кандидат у майнових деклараціях за 2012-2014 роки не відобразив цей легковий автомобіль, хоча розділ IV тодішньої форми декларації передбачав внесення до майнової декларації відомостей про транспортні засоби, що перебувають у власності, в оренді чи на іншому праві користування декларанта, та витрати декларанта на їх придбання (користування).

У [рішенні](#) Етичної ради зазначено визначено вище зазначені факти, як порушення.

4.3. Відповідно до майнової декларації Кандидата за [2019](#) рік вбачається, що останній не задекларував у розділі 12.1 «Банківські та інші фінансові установи, у яких відкрито рахунки суб'єкта декларування або членів його сім'ї» жодного рахунку, відкритого на його ім'я та ім'я членів його сім'ї.

Відповідно до п. 8-1 ч. 1 ст. 46 Закону України “Про запобігання корупції” (в редакції, чинній на момент подачі декларації) у декларації серед усього іншого зазначаються відомості про банківські та інші фінансові установи, у тому числі за кордоном, у яких у суб'єкта декларування або членів його сім'ї відкриті рахунки (незалежно від типу рахунку, а також рахунки, відкриті третіми особами на ім'я суб'єкта декларування або членів його сім'ї) або зберігаються кошти, інше майно.

У [рішенні](#) Етичної ради визначено вище зазначені факти, як порушення.

Таким чином, вибіркове відображення об'єктів нерухомого та рухомого майна у майнових деклараціях, не відображення відомостей про наявні банківські рахунки, як наслідок порушення вимог декларування, свідчить про порушення Кандидатом принципів доброчесності, яких має дотримуватися особа, уповноважена на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, що свідчать про невідповідність Кандидата критерію чесності у пунктах зазначених 4.1- 4.3.

Додатково надаємо Вищій кваліфікаційній комісії суддів України інформацію, яка сама по собі не стала підставою для висновку, але потребує пояснення з боку Кандидата.

1. Кандидат ухвалив два судових рішення російською мовою.

Відповідно до відомостей з Єдиного державного реєстру судових рішень Кандидатом ухвалено рішення російською мовою у справах № [1411/3388/12](#), № [477/2241/13-к](#).

З цього приводу Кандидат у письмових поясненнях у межах права на відповідь повідомив:

«Так, однією зі справ, яка надійшла до суду 15 жовтня 2012 року, у якій мною було ухвалено вирок російською мовою була справа за обвинуваченням _____, який за національністю є білорусом та вчинив злочин перебуваючи транзитом на території України. В ході судового розгляду справи було з'ясовано, що _____ не розуміє української мови, а мовою якою він володіє на достатньому рівні є російська мова.

...

Тому з урахуванням тієї обставини, що підсудний _____ не розумів української мови, а досудове слідство у вказаній кримінальній справі провадилося російською мовою.....

Матеріали кримінальної справи не містять офіційної відповіді від апеляційного суду Миколаївської області. Однак, переглядаючи вирок суду, апеляційний суд Миколаївської області, апеляційне провадження здійснював російською мовою та постановив за результатами перегляду свій вирок теж російською мовою.

Крім вищевказаної справи в моєму провадження була також кримінальна справа за обвинуваченням _____ та _____, в якій судовий розгляд здійснювався російською мовою з тих підстав, що підсудний не розумів української мови та на початку розгляду справи заявив клопотання про здійснення судового розгляду справи російською мовою.

Оскільки розгляд кримінальної справи відбувався колегіально під моїм головуванням, а положення КПК України 1960 року, що зазначені вище допускали можливість провадження судочинства російською мовою, то з метою дотримання прав підозрюваного було ухвалено рішення про здійснення судового розгляду справи російською мовою.

Однак, за клопотанням учасників судового провадження, останнім вручалися екземпляри таких документів російською мовою, та відповідно вирок, що був складений у перекладі російською мовою.

Зазначений вирок, що перекладений з державної мови на російську, був направлений до ЄДРСР.

Також хочу доповнити, що згідно з перехідними положеннями КПК України в редакції 2012 року, кримінальні справи, які до дня набрання чинності цим Кодексом надійшли до суду від прокурорів з обвинувальним висновком, постановою про застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру, постановою про направлення справи до суду для вирішення питання про звільнення особи від кримінальної відповідальності, розглядаються судами першої, апеляційної та касаційної інстанцій в порядку, що діяв до набрання чинності цим Кодексом.

Оскільки розгляд зазначених двох кримінальних справ здійснювався за правилами КПК України (в редакції 1960 року), тому постановлення процесуальних рішень російською мовою відповідало змісту дотримання прав підозрюваного передбачених статтею 43 цього Кодексу.

Звертаю увагу Громадської ради доброчесності, що зазначені випадки мають виключний та одиничний характер в моїй діяльності».

10 серпня 2012 року набрала чинності нова редакція статті 19 Кримінального процесуального кодексу, яка однозначно виключила можливість застосування російської мови у судових документах: «Мова, якою здійснюється провадження в кримінальних справах, визначається статтею 15 Закону України «Про засади державної мовної політики».

Стаття 15 Закону стосувалася мови досудового розслідування та прокурорського нагляду. Водночас згідно зі статтею 10 Конституції України, рішення Конституційного Суду України від 14.12.1999 № 10-рп/99 (справа про застосування української мови), ст. 14 чинного тоді Закону «Про засади державної мовної політики» акти органів державної влади, включаючи судові документи, складаються державною мовою.

Відповідно до ч. 1 ст. 14 Закону України «Про засади державної мовної політики» **судочинство** в Україні у цивільних, господарських, адміністративних і кримінальних справах здійснюється державною мовою. У межах території, на якій поширена регіональна мова (мови), що відповідає умовам частини третьої статті 8 цього Закону, за згодою сторін суди можуть здійснювати провадження цією регіональною мовою (мовами).

Згідно з ч. 2 ст. 7 Закону України «Про засади державної мовної політики» (в редакції на момент ухвалення Кандидатом судових рішень) у контексті Європейської хартії регіональних мов або мов меншин до регіональних мов або мов меншин України, до яких застосовуються заходи, спрямовані на використання регіональних мов або мов меншин, що передбачені у цьому Законі, віднесені мови: російська, білоруська, болгарська, вірменська, гагаузька, ідиш, кримськотатарська, молдавська, німецька, новогрецька, польська, ромська, румунська, словацька, угорська, русинська, караїмська, кримчацька.

Згідно з ч. 4 ст. 18 Закону України «Про мови в Українській РСР» (в ред. до 10.08.2012) слідчі і судові документи вручаються особам, які беруть участь у справі, на їхню вимогу, в перекладі рідною мовою або іншою мовою, якою вони володіють.

Зі змісту даної норми вбачається, що судові документи (до складу яких безперечно входять і рішення, постанови, ухвали) мали складатись **ВИКЛЮЧНО українською мовою**, а переклад на іншу мову мав здійснюватись тільки за вимогою особи, яка бере участь у справі.

Що стосується ч. 5 ст. 14 Закону України «Про засади державної мовної політики», то в ній зазначено ще більш чітко й безальтернативно: **«Слідчі і судові документи складаються державною мовою»**.

Відповідно до ч. 6 ст. 14 Закону України «Про засади державної мовної політики» слідчі і судові документи відповідно до встановленого процесуальним законодавством порядку вручаються особам, які беруть участь у справі (обвинуваченому у кримінальній справі), державною мовою, **або в перекладі** їх рідною мовою або іншою мовою, якою вони володіють.

Таким чином, українське законодавство не давало і не дає жодних підстав для використання російської мови у складанні судових рішень.

Обставини ухвалення Кандидатом зазначених рішень російською мовою були досліджені Етичною радою під час оцінювання відповідності Кандидата на посаду члена Вищої ради правосуддя критерію професійної етики та доброчесності, що було визнано порушенням.

Громадська рада доброчесності враховуючи висновки Етичної ради з даного приводу та надані Кандидатом пояснення із додатковим обґрунтуванням вважає, що Кандидат всупереч вимогам законодавства ухвалив рішення російською мовою. При цьому, Громадська рада доброчесності наголошує на тому, що в діях Кандидата відсутній систематичний характер, дані обставини мають виключний та одиночний характер, відсутній умисл здійснювати судочинство російською мовою. Разом з тим, вказані обставини мають бути враховані під час оцінювання Кандидата та встановлено додаткові обставини.

2. Кандидат та його дружина набули у власність на безоплатній основі земельні ділянки.

2.1. Кандидат, перебуваючи на посаді завідувача юридичним сектором апарату Жовтневої районної державної адміністрації, на безоплатній основі отримав у власність земельну ділянку загальною площею 20 000 кв. м, розташовану у в. Коларівка Миколаївської області на підставі Державного акту № _____ від 18.04.2006.

З цього приводу Кандидат у письмових поясненнях у межах права на відповідь повідомив:

«Будучи мешканцем Жовтневого району Миколаївської області (був зареєстрованим за місцем проживання в с. Галицинове Жовтневого району Миколаївської області з 2002 по 2008 рік), з метою реалізації свого конституційного права на отримання земельної ділянки, я звернувся як громадянин України з відповідною заявою до земельної комісії (колегіального дорадчого органу адміністрації) наприкінці 2004 року початку 2005 року (точної дати

зазначити не можу, оскільки копія заява відсутня), яка розглядала питання погодження виділення земельних ділянок.

Протоколом земельної комісії від 28.01.2005 року мені, як і іншим громадянам було погоджено виділення земельної ділянки площею 2 гектари для ведення особистого селянського господарства».

...

«Від дати надання дозволу (лютий 2005 року) до прийняття розпорядження про його затвердження та передачу земельної ділянки у власність минуло більше 9 місяців».

...

«Передача земельної ділянки у власність дійсно припала на період з 01 грудня 2005 року до 24 вересня 2007 року, коли я обіймав посаду завідувача юридичним сектором апарату Жовтневої районної державної адміністрації, тобто був керівником структурного підрозділу апарату.

...

До реалізації повноважень голови районної державної адміністрації в галузі земельних відносин, у тому числі щодо прийняття рішення про безоплатну передачу земельних ділянок, апарат райдержадміністрації та безпосередньо я, як завідувач юридичним сектором апарату, під час виконання положень закону та виконання мною службових обов'язків ніякого впливу не мали.

До того ж, маючи на цей період молодий вік (23 роки), я знаходився на етапі початку становлення моєї кар'єри державного службовця та юриста, та не мав ніяких неформальних зв'язків чи значного досвіду професійної чи службової взаємодії з іншими посадовими особами Жовтневої районної державної адміністрації Миколаївської області.

Для мене не існувало службових чи будь-яких інших переваг або привілеїв під час перебування на посаді завідувача юридичним сектором апарату, оскільки я жодним чином не перетинався з особами, відповідальними за виділення земельних ділянок для приватизації, не перебував з ними у жодних відносинах професійного підпорядкування.

Також, перебуваючи на посаді завідувача юридичним сектором апарату, в мене ніколи не було прямого спілкування з головою райдержадміністрації та ніколи не було прямих вказівок від голови райдержадміністрації. Всі вказівки, щодо виконання посадових обов'язків я отримував безпосередньо від заступника голови – керівника апарату.

...

Принагідно зазначаю, що розпорядження про надання дозволу на складання проекту відведення земельної ділянки у власність видано головою адміністрації Семикінім О.М., а розпорядження про затвердження проекту із землеустрою та передачу земельної ділянки у власність видано головою адміністрації Усенком О.Г., що свідчить про відсутність будь-якого впливу».

...

«Майже всі працівники апарату районної державної адміністрації отримали безоплатно у власність земельні ділянки для ведення особистого селянського господарства розміром 2 гектари.

Навіть, в розпорядженні голови адміністрації, яким надано дозвіл на виготовлення відповідного проекту із землеустрою для передачі мені у власність земельної ділянки, про яку йдеться вище (розпорядження від 10.02.2005 року №70-р), зазначені прізвища інших працівників апарату адміністрації та її структурних підрозділів, яким надано аналогічний дозвіл. Так само й в розпорядженні про затвердження проекту із землеустрою

(розпорядження від 15.11.2005 року №493-р) зазначені крім мене, й інші працівники апарату та структурних підрозділів райдержадміністрації».

З наданих Кандидатом пояснень вбачається, що він з моменту звернення з відповідною заявою до земельної комісії (колегіального дорадчого органу адміністрації) менше ніж за рік (близько 10 місяців) отримав у власність на безоплатній основі земельну ділянку. У зв'язку з цим, у стороннього спостерігача виникає обґрунтований сумнів щодо можливого використання ним свого службового становища, з огляду на його молодий вік, а також нетипову швидкість ухвалення відповідного рішення, для отримання зазначеної земельної ділянки.

2.2. Дружина Кандидата, _____ на безоплатній основі отримала у власність земельну ділянку загальною площею 2 456 кв. м, розташовану у с. Галицинове Миколаївської області.

З цього приводу Кандидат у письмових поясненнях у межах права на відповідь повідомив: *«Моя дружина, згідно відповіді Галицинівської сільської ради Миколаївської області від 02 січня 2026 року, протягом липня, вересня та жовтня 2010 року тричі зверталася до сільської ради із заявами про надання їй дозволу на відведення земельної ділянки у власність в межах населеного пункту». ... Рішення сесії про надання дозволу на виготовлення проєкту відведення земельної ділянки – 26.10.2010 року. Рішення сесії про затвердження проєкту та передачу земельної ділянки у власність – 26.05.2017 року».*

Таким чином, Кандидаткою подано заяву про надання їй дозволу на відведення земельної ділянки у власність в межах населеного пункту та отримано у власність на безоплатній основі земельну ділянку після того, як Кандидата було призначено на посаду судді. У свою чергу, дані обставини з боку стороннього спостерігача можуть викликати сумніви щодо потенційного впливу посади Кандидата на передачу у власність даної земельної ділянки.

3. Кандидат закрив провадження у 14 справах про притягнення осіб до адміністративної відповідальності за ст. 130 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі - КУпАП) у зв'язку з закінченням строків накладання адміністративного стягнення, 4 справи передав на розгляд трудового колективу для застосування заходів громадського впливу, звільнив 8 осіб від адміністративної відповідальності за малозначністю.

3.1. Кандидат у 14 справах про притягнення до адміністративної відповідальності за ст. 130 КУпАП закрив провадження у зв'язку з закінченням строків накладання адміністративного стягнення.

Такі дії Кандидата призвели до порушення розумних строків розгляду справ, як наслідок, уникнення правопорушниками відповідальності за керування транспортним засобом у стані сп'яніння, який є одним із найнебезпечніших правопорушень у сфері безпеки дорожнього руху, адже створює реальну загрозу життю і здоров'ю людей, як самого водія, так і інших учасників руху.

Інформацію щодо ухвалених Кандидатом судових рішень та наданих пояснень у межах права на відповідь наведено у Таблиці 2.

Таблиця 2

№	Номер справи	Дата правопорушення	Дата надходження до суду	Дата рішення про закриття	Строк з моменту вчинення	Строк з моменту надходження до суду	Пояснення, надані Кандидатом, у межах права на відповідь
1	№ 477/2476/19	19.09.2019	24.09.2019	21.02.2020	165	150	відмова особи, що притягається до адміністративної відповідальності від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, особа, надала виписку із медичної карти від 19 вересня 2020 року, відповідно до якої в нього не виявлено стану алкогольного сп'яніння на час вчинення правопорушення, наданий відеозапис від 19 вересня 2019 року, на якому міститься інформація, що особа не відмовлялась від проходження огляду на стан алкогольного сп'яніння, оскільки у судовому засіданні 21 лютого 2019 року особа не з'явилась та на час розгляду справи минуло більше ніж три місяці з дня вчинення правопорушення, провадження у справі закрито 21.02.2020.
2	№ 477/152/20	10.01.2020	31.01.2020	22.05.2020	113	92	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, витребувано інформацію від УПП за клопотанням особи, інформація вчасно не надійшла, провадження у справі закрито 22.05.2020.
3	№ 477/1965/18	15.08.2018	17.08.2018	10.12.2018	117	115	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, клопотання особи про відкладення у зв'язку з лікуванням та згідно виписки з медичної карти зняття шин з щелепи заплановане на 29 листопада 2018 року, провадження у справі закрито 10.12.2018.
4	№ 477/128/20	20.01.2020	27.01.2020	11.06.2020	143	136	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, заяви особи про відкладення, карантинні заходи на території України, провадження у справі закрито 11.06.20
5	№ 477/1012/20	07.06.2020	16.06.2020	21.09.2020	106	97	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, заяви особи про відкладення, про виклик свідків, інспектора патрульної поліції, неприбуття вказаних осіб у судовому засіданні, провадження у справі закрито 21.09.20
6	№ 477/2558/18	23.09.2018	19.10.2018	14.01.2019	113	87	особа в стані сп'яніння, заяви про відкладення, про витребування з Миколаївського обласного наркологічного диспансеру акту медичного огляду, через відсутність в матеріалах справи, надходження витребуваних матеріалів поза строками накладення стягнення, провадження у справі закрито 14.01.19
7	№ 477/89/20	10.01.2020	17.01.2020	16.04.2020	97	90	особа в стані сп'яніння, відсутні відомості про вручення судової повістки (повернувся конверт про невручення), заяви особи про відкладення через карантинні заходи, провадження у справі закрито 16.04.20
8	№ 477/850/20	09.05.2020	21.05.2020	01.09.2020	115	103	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, відсутні відомості про вручення судової повістки (повернувся

							конверт про невручення), заяви особи про відкладення, про виклик свідків та інспектора патрульної поліції, неприбуття вказаних осіб у судові засідання, перебування головуючого у відпустці, провадження у справі закрито 01.09.20
9	№ 477/1065/18	16.05.2018	21.05.2018	14.09.2018	121	116	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, відсутні відомості про вручення судової повістки (повернувся конверт про невручення), з'ясовано, що адреса проживання особи, яка зазначена в протоколі невірна, встановлення дійсної адреси проживання особи, перебування головуючого у відпустці, провадження у справі закрито 14.09.18
10	№ 477/218/20	25.01.2020	06.02.2020	21.05.2020	117	105	особа в стані сп'яніння, відсутні відомості про вручення судової повістки (повернувся конверт про невручення), заяви особи про відкладення через карантинні заходи, про виклик свідків та інспектора патрульної поліції, неприбуття вказаних осіб у судові засідання, провадження у справі закрито 21.05.20
11	№ 477/104/19	08.01.2019	15.01.2019	14.05.2019	126	119	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, відсутні відомості про вручення судової повістки (повернувся конверт про невручення), провадження у справі закрито 14.05.19
12	№ 477/579/18	24.03.2018	28.03.2018	27.06.2018	95	91	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, відсутні відомості про вручення судової повістки (повернувся конверт про невручення), заяви особи про відкладення, про виклик свідків та інспектора патрульної поліції, неприбуття вказаних осіб у судові засідання, провадження у справі закрито 27.06.18
13	№ 477/2801/19	22.10.2019	06.11.2019	25.05.2020	216	201	особа в стані сп'яніння, заяви особи про витребування з Миколаївського обласного наркологічного диспансеру акт медичного огляду, який був відсутній в матеріалах справи, залучення до участі у справі сурдоперекладача, оскільки особа має вади слуху та мови, заяви про виклик свідків та працівників поліції, провадження у справі закрито 25.05.20
14	№ 477/550/18	23.03.2018	27.03.2018	27.06.2018	96	92	відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, відсутні відомості про вручення судової повістки (повернувся конверт про невручення), заяви особи про відкладення, про виклик свідків та інспектора патрульної поліції, неприбуття вказаних осіб у судові засідання, провадження у справі закрито 27.06.18

Отже, непоодинокими є випадки ухвалення Кандидатом рішень за результатами розгляду справ про адміністративні правопорушення, які стосуються керування особами транспортними засобами у стані алкогольного/наркотичного сп'яніння (ст. 130 КУпАП), у

вигляді закриття провадження у справі у зв'язку з закінченням строку накладення адміністративного стягнення.

З аналізу інформації щодо дати надходження матеріалів до суду, дати ухвалення рішень, а також змісту судових рішень убачається, що Кандидат неодноразово допускав відкладення розгляду справ у зв'язку з неявкою учасників провадження, що зрештою призводило до ухвалення судових рішень із суттєвою затримкою.

Так, Кандидатом у період з 2011 року по березень 2021 року було розглянуто 270 справ про притягнення до адміністративної відповідальності за ст. 130 КУпАП, з яких провадження у 14 справах закрито у зв'язку з закінченням строків накладання адміністративного стягнення, що становить 5,18 % від загальної кількості розглянутих справ.

На переконання Громадської ради доброчесності, потребує додаткових пояснень з боку Кандидата інформація щодо того, чи вживав він будь-яких заходів, спрямованих на дотримання розумних строків розгляду справ, зокрема: чи застосовував привід до осіб, які без поважних причин не з'являлися у судові засідання, чи вживав заходів реагування щодо працівників патрульної поліції, які не прибували у судові засідання, чи проводив судові засідання в режимі відеоконференції під час дії карантинних обмежень, а також інші процесуальні дії, спрямовані на забезпечення своєчасного розгляду справ.

3.2. Кандидатом ухвалені судові рішення по справах про притягнення до адміністративної відповідальності за ст. 130 КУпАП [№ 3-883/11](#), [№ 3-190/11](#), [№ 3-1145/11](#), [№ 3-1140/11](#), якими провадження у справах закрито, а матеріали про адміністративні правопорушення передано на розгляд трудових колективів для застосування заходів громадського впливу.

З цього приводу Кандидат у письмових поясненнях у межах права на відповідь повідомив таке:

«Ухвалюючи постанови у зазначених вище справах, я керувався приписами статті 21 КУпАП у чинній на той час редакції.

...

Тобто, законодавчого обмеження застосування статті 21 КУпАП до осіб, які вчинили правопорушення, передбачені частинами першою і другою статті 130 КУпАП не існувало.

У Маловисківському районному суді Кіровоградської області протягом 2010-2011 років постановлено 7 судових рішень у справах про адміністративні правопорушення за статтею 130 КУпАП із закриттям провадження з передачею матеріалів на розгляд трудовому колективу з аналогічним вмотивуванням.

На жаль, більш детальної інформації, ніж та, яка міститься в постановках суду щодо підстав ухвалення мною судових рішень у справах про адміністративні правопорушення, розглянутих мною у 2011 році надати не маю можливості, оскільки вказані справи знищені, про що свідчить лист Маловисківського районного суду Кіровоградської області від 31 грудня 2025 року № 5538/25.

Аналізуючи зміст постанов, по зазначеним ГРД справам, можна дійти висновку, що в усіх випадках до суду надійшли клопотання від установ та організацій про передачу матеріалів про адміністративне правопорушення відносно осіб на розгляд трудового колективу, які судом розглянуті та з урахуванням характеру вчиненого правопорушення і особи правопорушника, провадження у справах були закриті, матеріали передані на розгляд

трудових колективів, зобов'язано суб'єкта звернення повідомити суд про вжиті заходи громадського впливу не пізніше як у десятиденний строк з моменту одержання матеріалів».

На переконання Громадської ради доброчесності, Кандидат формально підійшов до розгляду справ та ухвалення судових рішень, не зазначивши у жодному з рішень наявність достатніх підстав для передачі матеріалів про адміністративні правопорушення на розгляд трудових колективів для застосування заходів громадського впливу.

3.3. Кандидат ухвалив 8 судових рішень, якими винних осіб звільнено від адміністративної відповідальності за адміністративне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 130 КУпАП за малозначністю, обмежившись усним зауваженням.

З даного приводу Кандидат у письмових поясненнях у межах права на відповідь повідомив:

«На час ухвалення мною постанов у зазначених вище справах, приписи КУпАП не містили дефініцію «малозначність адміністративного правопорушення».

Так само, норми КУпАП не визначали, які саме ознаки свідчать про малозначність вчиненого, критерії застосування малозначності до конкретної особи чи до вчиненого діяння, отже вважались дискреційними повноваженнями суду.

Оскільки я мав незначний досвід діяльності професійного судді на той час, відсутність можливості пошуку судової практики з окремих питань, то в даному випадку керувався КУпАП та судовою практикою, яка існувала в Маловисківському районному суді Кіровоградської області.

Як приклад, в Маловисківському районному суді Кіровоградської області протягом 2010-2011 років постановлено 41 судові рішення у справах про адміністративні правопорушення за статтею 130 КУпАП із закриттям провадження за малозначністю з аналогічних мотивів.

На жаль, більш детальної інформації, ніж та, яка міститься в постановках суду щодо підстав ухвалення мною судових рішень у справах про адміністративні правопорушення, розглянутих мною у 2011 році надати не маю можливості, оскільки вказані справи знищені, про що свідчить лист Маловисківського районного суду Кіровоградської області від 31 грудня 2025 року №5538/25.

Принагідно зазначаю, що підхід до складення постанов у справах про адміністративні правопорушення у 2011 році, на відміну від поточної судової практики був значно спрощеним та більш лапідарним».

Інформацію щодо ухвалених Кандидатом судових рішень та наданих пояснень у межах права на відповідь наведено у Таблиці 3.

Таблиця 3

№	Номер справи	Обґрунтування в судовому рішенні	Пояснення, надані Кандидатом, у межах права на відповідь
1	№ 3-811/11	Особа вчинила адміністративне правопорушення, передбачене частиною 1 статті 130 КУпАП, а саме відмова особи, яка керує транспортним засобом, від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного,	Відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, враховано характер вчиненого, особу, який є пенсіонером та особою з інвалідністю, визнання вини та щире каяття, відсутність тяжких наслідків.

		наркотичного чи іншого сп'яніння, однак, враховуючи характер вчиненого, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, є особою похилого віку, відсутність тяжких наслідків, а також щире каяття, особу можливо звільнити від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення, обмежившись усним зауваженням.	
2	№ 3-971/11	Особа вчинила адміністративне правопорушення, передбачене частиною 1 статті 130 КУпАП, а саме відмова особи, яка керує транспортним засобом, від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння, однак, враховуючи характер вчиненого, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, є особою похилого віку, відсутність тяжких наслідків, а також щире каяття, особу можливо звільнити від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення, обмежившись усним зауваженням.	Відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, враховано характер вчиненого, особу, який є пенсіонером, визнання вини та щире каяття, відсутність тяжких наслідків.
3	№ 3-892/11	Особа вчинив адміністративне правопорушення, передбачене частиною 1 статті 130 КУпАП, а саме відмова особи, яка керує транспортним засобом, від проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння, однак, враховуючи характер вчиненого, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, вживав перед керуванням ТЗ безалкогольні напої, відсутність тяжких наслідків, а також щире каяття, особу можливо звільнити від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення, обмежившись усним зауваженням.	Відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, враховано характер вчиненого, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, вживав перед керуванням ТЗ безалкогольні напої, відсутність тяжких наслідків, а також щире каяття.
<p><i>Додаткова інформація – Особа, яка була звільнена Кандидатом від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення менше ніж за пів року повторно вчинила адміністративне правопорушення за ст. 130 КУпАП (її дії кваліфікувались за ч. 2 даної статті).</i></p> <p><i>Матеріали про адміністративне правопорушення надійшли на розгляд Кандидата.</i></p> <p><i>Кандидат рішенням від 25.11.2011 по справі № 3-1436/11 визнав винною особу у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 130 КУпАП та наклав на неї адміністративне стягнення у вигляді громадських робіт строком 60 годин.</i></p>			
4	№ 3-985/11	Особа вчинила адміністративне правопорушення, передбачене частиною 4 статті 130 КУпАП, однак, враховуючи характер вчиненого, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, відсутність тяжких наслідків, щире каяття, наявність у порушника на утриманні непрацездатних батьків, особу можливо звільнити від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення, обмежившись усним зауваженням.	Вживання водієм транспортного засобу після дорожньо-транспортної пригоди за його участю алкоголю, враховано характер вчиненого, зокрема вживання пива через добу після ДТП, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, щиро розкався, має на утриманні непрацездатних батьків, відсутність тяжких наслідків
5	№ 3-1150/11	Особа вчинила адміністративне правопорушення, передбачене частиною 1 статті 130 КУпАП, а саме відмова особи, яка керує транспортним засобом, від	Відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, враховано характер вчиненого, особу, який є

		проходження відповідно до встановленого порядку огляду на стан алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння, однак, враховуючи характер вчиненого, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, є особою похилого віку, тяжко хворіє, відсутність тяжких наслідків, а також щире каяття, особу можливо звільнити від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення, обмежившись усним зауваженням.	пенсіонером, тяжко хворіє, визнання вини та щире каяття, відсутність тяжких наслідків.
6	№ 3-1147/11	Особа вчинила адміністративне правопорушення, передбачене частиною 1 статті 130 КУпАП, однак, враховуючи характер вчиненого, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, є особою похилого віку, відсутність тяжких наслідків, а також щире каяття, особу можливо звільнити від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення, обмежившись усним зауваженням.	Керування в стані сп'яніння, враховано характер вчиненого, а саме вживання слабоалкогольного напою, особу, який є пенсіонером, визнання вини та щире каяття, відсутність тяжких наслідків.
7	№ 3-1246/11	Враховуючи характер вчиненого, особу правопорушника, який свою вину визнав повністю, відсутність тяжких наслідків, пенсійний вік, а також щире каяття, вважаю, що особу можливо звільнити від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю скоєного правопорушення, обмежившись усним зауваженням.	Відмова особи від проходження медичного обстеження на стан сп'яніння, враховано характер вчиненого, особу, який є пенсіонером, визнання вини та щире каяття, відсутність тяжких наслідків.
8	№ 477/1906/18	Враховуючи обставини справи, особу, який раніше до адміністративної відповідальності не притягувався, вчинив адміністративне правопорушення вперше, у вчиненому щиро розкався, також враховуючи його стан здоров'я та незначне відхилення від норми у видихуваному повітрі (відповідно до встановленого рівня) вмісту етилового спирту на рівні 0,04 проміле, приходжу до висновку про малозначність скоєного правопорушення.	Керування в стані сп'яніння, враховано характер вчиненого та обставини справи, особу порушника, який раніше до адміністративної відповідальності не притягувався, вчинив адміністративне правопорушення вперше, у вчиненому щиро розкався, також враховуючи його стан здоров'я та незначне відхилення від норми у видихуваному повітрі (відповідно до встановленого рівня) вмісту етилового спирту на рівні 0,04 проміле.

На переконання Громадської ради доброчесності, Кандидат формально підійшов до розгляду справ та ухвалення судових рішень, обмежуючись використанням у більшості рішень однотипних формулювань, зокрема посилань на «відсутність тяжких наслідків», «пенсійний вік» та «щире каяття», без належної індивідуалізації обставин кожної конкретної справи.

4. Кандидат закрив провадження у 24 справах про притягнення осіб до адміністративної відповідальності за ст. 173-2 КУпАП у зв'язку з закінченням строків накладання адміністративного стягнення.

Основною метою судочинства у справах про домашнє насильство є не лише притягнення правопорушника до відповідальності, а й забезпечення ефективного захисту прав постраждалої особи, попередження повторення насильницьких дій у майбутньому, а також формування у суспільстві нетерпимості до будь-яких проявів домашнього насильства.

Такі дії Кандидата призвали до порушення розумних строків розгляду справ, як наслідок, уникнення винними особами відповідальності.

Інформацію щодо ухвалених Кандидатом судових рішень та наданих пояснень у межах права на відповідь наведено у Таблиці 4.

Таблиця 4

№	Номер справи	Дата правопорушення	Дата надходження до суду	Дата рішення про закриття	Строк з моменту вчинення	Строк з моменту надходження до суду	Пояснення, надані Кандидатом, у межах права на відповідь
1	№ 477/1355/19	23.05.2019	03.06.2019	30.08.2019	99	88	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 30.08.19.
2	№ 477/1352/19	26.05.2019	03.06.2019	06.09.2019	103	95	справа надійшла 03.06.2019 (поза строками накладення адміністративного стягнення), провадження у справі закрито 06.09.19.
3	№ 477/567/21	21.03.2021	31.03.2021	23.06.2021	74	64	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 23.06.21.
4	№ 477/971/21	16.04.2021	27.05.2021	19.07.2021	94	53	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, невиконання приводу, провадження у справі закрито 19.07.21.
5	№ 477/940/21	11.05.2021	26.05.2021	20.08.2021	101	86	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 20.08.21.
6	№ 477/1045/21	27.05.2021	23.07.2021	21.09.2021	117	60	справа повторно надійшла 23.07.21, неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 21.09.21.
7	№ 477/1428/21	12.06.2021	23.07.2021	21.09.2021	101	60	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 21.09.21.
8	№ 477/1426/21	16.06.2021	23.07.2021	21.09.2021	97	60	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 21.09.21.

9	№ 477/1434/21	24.06.2021	23.07.2021	27.09.2021	95	66	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 27.09.21.
10	№ 477/1404/21	27.06.2021	22.07.2021	01.10.2021	96	71	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 01.10.21.
11	№ 477/1399/21	27.06.2021	22.07.2021	01.10.2021	96	71	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 01.10.21.
12	№ 477/1382/21	29.06.2021	22.07.2021	05.10.2021	98	75	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 01.10.21.
13	№ 477/1447/21	23.06.2021	23.07.2021	05.10.2021	104	74	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 05.10.21.
14	№ 477/1448/21	23.06.2021	23.07.2021	05.10.2021	104	104	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 05.10.21.
15	№ 477/1388/21	14.07.2021	22.07.2021	18.10.2021	96	88	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, невиконання приводу, провадження у справі закрито 18.10.21.
16	№ 477/1412/21	04.07.2021	22.07.2021	18.10.2021	106	88	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, невиконання приводу, провадження у справі закрито 18.10.21.
17	№ 477/1415/21	01.07.2021	22.07.2021	18.10.2021	109	88	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, невиконання приводу, провадження у справі закрито 18.10.21.
18	№ 477/1411/21	05.07.2021	22.07.2021	18.10.2021	105	88	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, невиконання приводу, провадження у справі закрито 18.10.21.
19	№ 477/1432/21	05.07.2021	23.07.2021	18.10.2021	105	87	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через

							неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, невиконання приводу, провадження у справі закрито 18.10.21.
20	№ 477/1407/21	01.07.2021	22.07.2021	18.10.2021	109	88	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, невиконання приводу, провадження у справі закрито 18.10.21.
21	№ 477/1400/21	03.07.2021	22.07.2021	18.10.2021	107	88	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, невиконання приводу, провадження у справі закрито 18.10.21.
22	№ 477/1438/21	14.07.2021	23.07.2021	22.10.2021	100	91	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 22.10.21.
23	№ 477/1500/21	24.07.2021	29.07.2021	25.10.2021	93	88	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 25.10.21.
24	№ 477/2427/21	15.11.2021	08.12.2021	16.02.2022	93	70	справа неодноразово призначалася до судового розгляду, відкладення через неявку особи, що притягається до адміністративної відповідальності, відсутні відомості про вручення судової повістки, провадження у справі закрито 16.02.22.
Додаткова інформація повідомлена Кандидатом:							
під час перебування в моєму провадженні справ, які надійшли в період з 22.07.2021 по 23.07.2021 року: 477/1045/21, 477/1428/21, 477/1426/21, 477/1434/21, 477/1404/21, 477/1399/21, 477/1382/21, 477/1447/21, 477/1448/21, 477/1388/21, 477/1412/21, 477/1415/21, 477/1411/21, 477/1432/21, 477/1407/21, 477/1400/21, 477/1438/21 я перебував у відпустках: 30.07.2021 року та з 25.08.2021 року по 17.09.2021 року.							

Отже, непоодинокими є випадки ухвалення Кандидатом рішень за результатами розгляду справ про адміністративні правопорушення, які стосуються вчинення домашнього насильства (ст. 173-2 КУпАП), у вигляді закриття провадження у справі у зв'язку з закінченням строку накладення адміністративного стягнення.

З аналізу інформації щодо дати надходження матеріалів до суду, дати ухвалення рішень, а також змісту судових рішень убачається, що Кандидат неодноразово допускав відкладення розгляду справ у зв'язку з неявкою учасників провадження, що зрештою призводило до ухвалення судових рішень із суттєвою затримкою.

Так, Кандидат у період з 2010 по 2025 роки розглянув 589 справ про притягнення до адміністративної відповідальності за ст. 173-2 КУпАП, з яких провадження у 24 справах закрито у зв'язку з закінченням строків накладання адміністративного стягнення, що становить 4,07 % від загальної кількості розглянутих справ.

На переконання Громадської ради доброчесності, потребує додаткових пояснень з боку Кандидата інформація про те, чи вживав він будь-яких заходів, спрямованих на дотримання

розумних строків розгляду справ, зокрема, чи застосовував він привід до осіб, які без поважних причин не з'являлися у судові засідання, а також чи вчиняв інші процесуальні дії, спрямовані на забезпечення своєчасного розгляду справ.

5. Кандидат ухвалив судові рішення у період здійснення викладацької діяльності у Національній школі суддів України.

На сторінках 7-11 суддівського досьє відображено інформацію про викладацьку діяльність Кандидата в Національній школі суддів України.

Так, відповідно до інформації, відображеній на с. 10 суддівського досьє **30.09.2021** Кандидат брав участь у заході (періодичному навчанні) на тему «Адміністративна відповідальність за правопорушення, пов'язані з корупцією» у м. Києві, проте ним в цей день ухвалено 10 рішень у справах: № 477/293/21, № 477/1099/21, № 477/1356/21, № 477/690/21, № 477/1393/21, № 477/1391/21, №477/690/21, № 477/1385/21, № 477/1414/21, № 477/2507/19.

Так, відповідно до інформації, відображеній на с. 10 суддівського досьє **07.10.2021** Кандидат брав участь у заході (підготовці) на тему «Адміністративна відповідальність за правопорушення, пов'язані з корупцією» у м. Києві, проте ним в цей день ухвалено 8 рішень у справах: № 477/1377/21, № 477/2310/17, № 477/1431/21, № 477/1437/21, № 477/1395/21, № 477/1433/21, № 477/1505/21, № 477/2204/14-ц.

20	Періодичне навчання	Адміністративна відповідальність за правопорушення, пов'язані з корупцією	Судді	8	місто Київ	Дата заходу: 30.09.2021 Вх. № 21-4253/21 від 18.10.2021
21	Підготовка	Адміністративна відповідальність за правопорушення, пов'язані з корупцією	Судді судових палат у кримінальних справах апеляційних судів	8	місто Київ	Дата заходу: 07.10.2021 Вх. № 21-4412/21 від 15.11.2021

З наданих Кандидатом письмових пояснень у межах права на відповідь вбачається, що останній звернувся з відповідним запитом до Вітовського районного суду Миколаївської області про надання публічної інформації щодо проходження ним навчання та перебування у відрядженні за період 2021-2025 років.

З наданої відповіді вбачається, що за період 2021 року Кандидат проходив навчання 05.02.21, 12.02.21, 26.02.21 та 08.11.21 по 10.11.21.

Також, Кандидат зазначив, що у період ухвалення вищезазначених рішень він не проходив навчання.

Громадська рада доброчесності звертає увагу, що ухвалені **30.09.2021** та **07.10.2021** Кандидатом рішення були саме у період здійснення ним викладацької діяльності у Національній школі суддів України, відповідно до інформації зазначеної в досьє. У зв'язку з цим, дана інформація потребує пояснень або спростування з боку Кандидата.

Додатки:

1. Звернення у межах забезпечення Громадською радою доброчесності права на відповідь від 28.12.2025 №01-281225;
2. Пояснення кандидата в межах права на відповідь від 05.01.2026.

**Координатор Громадської ради доброчесності
(підписано електронним цифровим підписом)**

ПРОТОКОЛ
електронного голосування
(є невід'ємною складовою висновку)

20.01.2026 Громадська рада доброчесності затвердила висновок 12-ма голосами з 19 голосів членів Ради.

У голосуванні взяли участь 12 членів:

1. Батурін Олег
2. Бумба Орест
3. Ємець Елеонора
4. Зелінський Антон
5. Ільницька Світлана
6. Красненко Марія
7. Кривонос Сергій
8. Михалевич Оксана
9. Нагалка Ярослав
10. Панченко Артем
11. Секелик Лілія
12. Тузов Дмитро

Координатор Громадської ради доброчесності
(підписано електронним цифровим підписом)